

Singapore og New Zealand 2020

Søndag den 2. februar (Merete)

I går havde vi travlt med at pakke kufferten. Vi havde hørt, at Anne-Marie og Ejner havde pakket om et par gange.

Vi stod op kl. 5.30, og var klar til at hente Anne-Marie og Ejner kl. 7.30. Birgit (deres nabo) kom lige forbi for at ønske god tur, hvorefter turen gik mod Ålborg lufthavn med smuk udsigt over Nørresø. På Ålborgvej var der lige krise, da Anne-Marie ikke kunne finde sin mobil, men heldigvis var den bare havnet i en anden lomme. Vi kom til at snakke om GDV festen i fredags, hvor det så viste sig, at Kamma går til gymnastik sammen med Ejner. Det var for øvrigt et herligt 75 års jubilæum i Glad Dans Viborg, hvor unge folkedansere optrådte inden den lækre middag. Derefter blev der spillet op til dans af Ivan og Co for folkedansere og vores Moderne Pardansere under ledelse af Karen Bertelsen.

Ca. 8.15 ankom vi til Ålborg lufthavn, hvor vi hurtigt fik tjekket ind ved skranken, da vi ikke selv havde mulighed for at gøre det.

Traditionen tro ringede Sander lidt over 9 for at sige god morgen samt ønske os god tur. Ved sikkerhedskontrollen skulle de 3 andre have deres tasker tjekket, men denne gang gik jeg fri. Her mødte vi en ung pige, som også skulle til New Zealand. Hun rejste med G Adventures, som skulle være rigtig godt, idet det var alle aldersklasser, der rejste sammen. Anne-Marie og jeg gik på ose tur i lufthavnen. Her fik vi i en tøjbutik de nyeste ideer om tynde runde bæltter, som skal et par gange om maven, inden de bindes. Herefter købte vi kaffe og the samt spiste nogle af Anne-Maries medbragte klemmer. Pludselig blev vi kaldt op til Gatens. Her ville de bare lige tjekke vores pas samt høre, om vi havde været i Kina indenfor de sidste 6 dage pga. Corona virus.

Kl. 10.10 gik vi om bord i flyet til København. Der blev lige tid til at lufte strikkesøjet samt til en kop kaffe. Den finske stewardesse fortalte, hvor vi skulle gå hen for at komme med flyet til Singapore.

Efter landing gik vi mod Gate C 37. På vejen mødte vi nogle af Karens og mine pardansere, Knud og Elisabeth, som skulle videre til Thailand, og vi fik lige en lille sludder med dem. Ved gaten tog vi billeder af vores fly sammen med Lego-modellen.

Ved 12-tiden gik vi ombord på flyet,

hvor vi skulle sidde på række 57 og Anne-Marie og Ejner på række 59. Forevisningen af sikkerhedsvideoen foregik flere steder i Singapore, rigtig spændende gennemgang af sikkerhedsregler. Vi kom til at sidde ved siden af Peter, som oprindeligt kommer fra New Zealand, men bor i DK med sin danske kone, så vi fik en vældig snak med ham. Peter kommer fra Nordøen, (Whakatane, tror jeg nok) byen der ligger ud mod White Island. Peter gav os et par masker, da hans kammerat, John i Roskilde, producerer masker. Ret hurtigt kom personalet med en dejlig varm klud til at friske hænder mm., og vi fik en brochure med hvilke menuer, de serverede på

Singapore Airlines. Vores fly var en Airbus 350, SQ 351.

Nogle af os havde fået udleveret et kort, hvorpå vi skulle udfylde forskelligt – noget med toldmyndighederne. Bent havde ikke fået noget, så han fik fra flypersonalet.

Jeg startede på lydbogen "Søstrene fra Thy" af Maria Helleberg og strikkesøj, mens Bent løste kryds og tværs.

Ca. 14.45 fik vi en menu bestående af salat med kylling og pasta, derefter fiskefilet m. sambal sauce, ris og grøntsager + en kirsebærmousse samt kaffe og the. Bent fik sig en cognac efter middagen, men kaffen glippede. Han skulle vist have en drink for at falde i søvn på den lange flyvetur.

Omkring kl. 15 så vi den smukkeste solnedgang. Herefter fik vi en god lang snak med Peter om oplevelser i NZ, bla. fortalte han om camperpladsen Tarangakau Bush Camping.

På bagerste række i flyet fik vi, efter et tip fra Anne-Marie, øje på Frank Hvam, som var med familien på tur.

Vi fløj over Prienai, nord om Vilnius, Minsk, syd om Moskva, Kathmandu, Kolkata, Kuala Lumpur og til Singapore.

Ca. 15.45 var solen gået ned, og lyset blev dæmpet i kabinen. Vi fortsatte dog lidt med diverse aktiviteter, inden vi forsøgte at få et par timers søvn. På et tidspunkt i løbet af natten fik vi en wrap med tomat og ost eller tun & pesto og masser af vand. Ved 21-tiden fik vi en lun klud, så vi kunne blive frisket lidt op. Bent fortalte også, at der var tandbørster og tandpasta på toilettet.

Ca. 21.30 fik vi morgenmad, omelet med kødbolle, yoghurt og brød. Der var mange danske produkter: Lurpak, Arla og Rynkeby.

Kaptajnen fortalte, at der var 26 grader i Singapore. En dreng havde store øresmerter i forbindelse med landingen. Jeg tilbød næsespray, men de havde vist prøvet alt. Vores råd fra Bents flyvelæge: næsespray en time før landing, så det er heldigvis længe siden, jeg har haft problemet. Vi landede kl. 23.30, hvilket var kl. 6.30 lokal tid. Distancen fra København til Singapore: 10.300 km. og ca. 11 timers flyvetid. Vi fik sagt farvel til de medrejsende, som vi havde været i kontakt med på turen.

Mandag den 3. februar. (Merete)

Da vi gik fra flyet og ind i Gaten blev vi alle temperatur scannet pga. Corona virus i Kina. Vi kom alle glat igennem. Ved paskontrollen fik vi mange stempler, også på toldsedlen, og herefter kom vores bagage kvikt. Ved bagagebåndet blev vi kontaktet af nogle, som spurgte, om vi også rejste med Stjernegaard? Da vi tidligere har rejst med Stjernegaard, havde vi kuffertmærker derfra. Vi fik en vældig snak. De skulle på rundtur med Stjernegaard i NZ. Fly-personalet ventede også på deres bagage, og de var alle meget høflige.

Ved informationen fik vi at vide, at nær dør 5, skulle vi til højre for at hente vores Voucher til oplevelser i Singapore. Vi ville blive hentet af en shuttlebus ca. 7.45. I bussen nød vi oplevelsen af de fremmedartede gader med smukke palmer, planter og selvfølgelig mange bougainvillea. I et

kryds holdt en pansret politibil.

Omkring kl. 8.30 ankom vi til Hotel Furama Riverfront. Vi fik værelser ved siden af hinanden på 19 etage (vær. 1912 og 1914).

Der var en meget flot udsigt fra værelset ud over byen.

Badeværelset havde kun glasvægge, men der var et gardin, man kunne rulle ned. Kort efter var Ejner, Bent og jeg klar til at gå ud at kigge på byen, mens Anne-Marie hvilede sig, da hun

derhjemme havde reddet sig en forkølelse. Vi gik langs floden, hvor vi nød de smukke planter i bedene, bla. papegøjebloster.

Træerne var også rigtig smukke, og der groede epifytter, imponerende fugleredebregner og orkideer på stammerne.

Restauranterne ligger tæt langs floden. Foran en restaurant stod et juletræ med kæmpe julekugler på. Ved en 7-eleven købte vi et par øl og sodavand, som vi nød ved et bord udenfor, mens vi holdt øje med livet omkring os.

Lidt over 11 var vi tilbage på hotellet, hvor vi alle lagde en slagplan for dagen, mens vi nød en kop kaffe/the.

Derefter gik vi ud i byen, og Anne-Marie kunne nu nyde de smukke planter langs floden. Derefter gik vi på Chuan grill og Bar, hvor drengene fik

kammuslingesuppe, mens vi fik nudler med svinekød (meget brusk) og nudler med grøntsager.

Ved 14-tiden tog vi på et River Cruise på Singapore River fra Clarke Quay. Selskabet havde lavet River

Cruise siden 1987. Vi kunne heldigvis bruge vores Voucher til turen. Vi kom forbi omvendt Bungy Jump, mange broer, Riverside Point, Handelsretten, Restaurantgaden, anderledes formede højhuse, Fullerton Hotel, Løvehavfruen, flere højhuse, Marina Bay Sand Sky med 3 hoteltårne og 3.500 sengepladser samt overbygningen, der ligner et fladt skib med palmer, svømmepøl og restauranter. Kunstmuseet folder sine lotusblade ud, Gardens by the Bay, som er store haver med

træskulpturer og søer samt Flover Dome og Cloud Forest skabt på indvundet land og færdigbygget i 2012, desuden Singapore Flyer (pariserhjul, som dog har stået stille de sidste 3 måneder), teatret og Nationalmuseet.

Da vi kom i land, mødte vi nogle, som også havde været med på sejlturen, og på flyet sad de skråt overfor os. Vi fik en lille snak, inden vi drog videre.

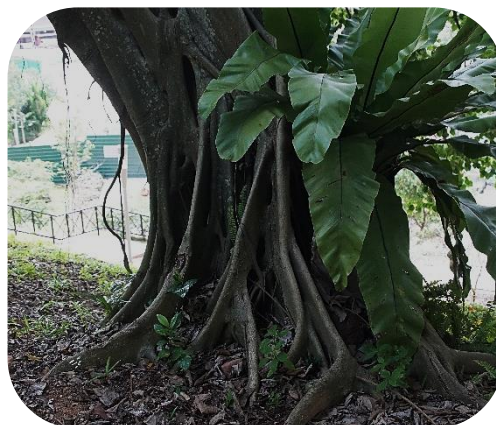
Herefter gik vi til bakken med Fort Cannings Park, hvor vi tidligere på dagen kom forbi med shuttle bussen. Der blev bygget et Fort i 1859, men nu er der kun et par dekorative kanoer tilbage fra den tid. En flot have/park med forskelligartede blomster og træer, historiske bygninger, kirker, monumenter samt et museum. Et egern hang i et træ med hovedet ned, mens det spiste. I skovbunden voksede der bla. guldranke, monstera og dieffenbacchia. Vi så også mange fremmedartede fugle, men de var lidt svære at fotografere, da de ikke sad stille mange sekunder ad gangen. Vi så også nogle kæmpe kapok lignende træer med lianer. Mange af havens blomster har vi som stueplanter herhjemme. Vi ledte en del efter trætunnellen, og da vi endelig fandt den, blev vi temmelig skuffede – ingen træer, men måske skulle vi have kigget mere op i luften, men jeg syntes ikke, at trækroneerne lukkede sig over hovedet på os!

Ved 16.30-tiden var vi tilbage på værelset, hvor der lige var tid til at få en lille en på øjet, meget tiltrængt. Her blev Bent ringet op af flere kolleger fra arbejde.

Ved 19-tiden var vi klar til at gå ud i nattelivet. Der var fine lyskæder på bygninger og i træer og buske. Vi spiste på Violet Oon Singapore Satay bar og grill. Her kunne vi også bruge vores Voucher til en menu. Vi kom til at sidde på høje barstole med udsigt til køkkenet, så vi kunne følge med, da de tilberedte vores kyllingespyd med spicy rødløg, squash og ris i firkanter.

Ved 21-tiden slentrede vi rundt langs floden, hvor vi på et tidspunkt kunne se over til "skibet", som ligger ovenpå 3

hotelbygninger. I en lille forretning købte vi Nescafé, som så hjemme på hotellet viste sig at være fløde, øv. Vi kom forbi Hotel Fullerton, hvor en flok playboys kom ud til deres 4 Ferrarier og 1 Porsche og kørte derfra. Efter at have vandret noget rundt kom vi over en lille bro, som var ved at blive malet. Kl.

23 tog vi en taxa hjem, da vi var ved at være trætte i benene. Chaufføren var 74 år og havde ikke råd til at stoppe på arbejdsmarkedet. Vi snakkede pension mm.

Vi var inde hos Anne-Marie og Ejner til en godnat kaffe, men forinden måtte Anne-Marie og jeg ned i receptionen efter noget Nescafé, ingen slinger i valse, så vi fik 6 pakker. Herefter fik vi tjekket os ind på flyet til NZ, mens vi lige fik snakket om dagens oplevelser.

Tirsdag 4. februar. (Bent)

Vi sov fint ovenpå den lange flyvetur, stod op kl. 7. Merete lagde et par billeder på vores FB-gruppe. Vi lagde lidt penge til rengøringen, inden vi gik ned til morgenmad.

Morgenmadsrestauranten på anden sal var fin, udvalget var stort, og vi kunne få morgenmad til 32 dollar pr. værelse.

9:45 forlod vi hotellet, hvor vi tog en taxa til Botanisk have. Haven er stor, og vi havde på forhånd valgt, at vi ville se Orkide-haven. Taxaen kostede 10 \$, det koster ikke ret meget at køre i Taxa her i forhold til Danmark. Vi havde gratis adgang med vores Singapore rejsepas til Orkide haven, så det var jo herligt. Det var en kæmpe oplevelse at se de mange forskellige orkideer, og vi tog rigtig mange billeder. I en udstilling var der på væggen billeder af prominente personer, som havde navngivet forskellige

orkideer, som stod i krukke udenfor. Vi så også en meter lang øgle, som Ejner og jeg jagtede med kameraerne. På vej ud købte Merete et silketørklæde med orkideer, og vi fik alle en skub op is, og da der var meget varmt, var det dejligt med noget køligt. Ved indgangen foran et vandfald stod der et brudepar og blev fotograferet. Ingen af dem så glade ud, det var lidt underligt for os at se på. Vi kørte videre med taxa til Gardens by the Bay. Taxachaufføren fortalte, at der bor 3½ million i selve byen Singapore og samlet 5 millioner.

Vi havde i Singapore stopover pakken billetter til de to væksthuse, og vi startede i Flower Dome, som er fyldt med bla. dahliaer. Væksthuset er i 2015 kåret til verdens største drivhus og med højt til loftet, og Ejner blev væk derinde mellem store kaktusser. 3 piger spillede himmelsk musik, fløjte, orgel og en 2-strengt violin. Vi gik ind på Fennel Cafe, servitricen kom med menukort, men på mit var

der kun drikkevarer. Jeg sagde til hende, at jeg ikke kunne se noget mad. Hun grinede af mig, vendte mit drinkskort og voila, ja, så stod det på mandarin på bagsiden. Hun undskyldte og hentede straks et andet. Vi fik en lækker sandwich og nogle af os en meget smagfuld IPA øl fra Tuatara New Zealand. En god optakt til den videre færd. Jeg prøvede, om tjeneren ville tage etiketten af ølflasken, han gjorde også en fin indsats, men det lykkedes ikke. Derefter gik vi over i det andet væksthuse, Cloud Forest, regnskoven, som er bygget op omkring et 35 meter højt vandfald. Vi kunne på

nogle broer gå rigtig højt op i huset, og overalt var der flotte blomster bla. kandeberer, orkideer, bregner, alpevioler, azalier mm., man følte sig virkelig i regnskoven. Vi kom helt op til toppen af vandfaldet. Det var dejligt at gå herinde, temperaturen var lav, og fugtigheden høj, dette i modsætning til vejret udenfor.

Der var et stort arrangement med blomster lavet af Lego klodser. Efter den sidste Dome forlod vi Gardens by the Bay via det store Marina Bay Sands hotel, som nærmest er blevet et ikon for Singapore. Det lykkedes os at finde elevatoren op til udsigtsplatformen på 56. etage. Hele tagetagen er udformet som et skib og ligger ovenpå de tre store hoteltårne, der er restauranter og en kæmpe

swimmingpool. Vi nød udsigten og kunne se havneområdet, vi sejlede på i går, men også de mange skibe, som lå opankret i bugten. Vi købte en Singapore Sling, den ikoniske drink, som blev skabt i 1915 på Raffles hotel og består af Gin, dom Benektine, angustura bitter, pineapple juice, lime juice, grenadine og sukkersirup. Den var rigtig dejlig kold og fyldig lige som slush ice. Vi så solnedgangen, og hvorledes der overalt blev tændt lys. Herefter tog vi en taxa hjem til hotellet, og

ved 21-tiden spiste vi aftensmad på hotellets indonesiske restaurant. En underlig oplevelse, maden var for en del retter stærk, og der var kun juice at drikke til, ingen vin og øl. Vi smagte en slangefrugt til dessert, og efter en kop kaffe/the gik vi på værelserne kl. 22.

Onsdag d. 5. februar (Anne-Marie)

Vi gik til morgenmad kl. 08,00 og fik "tanket op". Det var vores sidste måltid på Hotel Furama, som vi skulle forlade i dag, inden turen gik videre til Christchurch på New Zealand. Vi fik tjekket ud fra hotellet. Vores bagage kunne blive stående til om eftermiddagen, når vi skulle videre til lufthavnen. Hotellet havde den service, at vi kunne låne et changing-room, dvs. vi kunne gå ud i byen og vende tilbage til hotellet, hvor vi så kunne få et bad og skifte tøj. Det var mega dejligt, for der var varmt. Den varmeste af dagene i Singapore.

Vi gik ud i byen og slentrede langs flodpromenaden til den gamle del af Singapore. Vi holdt øl pause på Izakaya Shind. Her i Singapore kan vi se, at de stadig fejrer det kinesiske nytår. Der er bl.a. pyntet flot op med lanterner i forskellige farver rundt omkring. Det nye år – Rottens år - løber fra den 25. januar 2020 og varer til den 11. februar 2021. Det er ikke kun i Kina, at de fejrer kinesisk nytår. Alle steder, hvor der findes en stor kinesisk befolkning fejres det kinesiske nytår. Jeg var blevet temmelig forkølet, ligesom vi skulle på ferie, og på et tidspunkt spørger Merete mig: "Hvordan går det med snotnæsen?". "Jo, tak", svarede jeg, "hun har det godt". 😊

Vi stoppede op ved det 70 meter høje Civillian War Memorial som er rejst til minde for de civile ofre for den japanske besættelse.

Vi spiste frokost på Forum rest. Menuen for os alle 4 var forårsruller.

Dertil gratis drikke. Der var kamp om kunderne på "restaurant-gaden". Vi fik lige en ekstra oplevelse, da vi sad og spiste.

Ejner fik et foto af en odde, der nede i floden også var ved at få frokost.

Vi travede hjemad til hotel Furama og fik os gjort klar til afgang til lufthavnen Changi i Singapore. Taxaen kom og hentede os, og så kørte vi mod lufthavnen. Vi skulle flyve kl. 19,50, og forude ventede 9-10 timers flyvetur til Christchurch.

Torsdag d. 6. februar (Ejner)

Efter en flot tur med Singapore Airlines i Airbus 350, landede vi i Christchurch. Landing foregik med Elton John klavermusik i højtalerne. Fantastisk, som de piloter kan få dette store fly til at svæve stille og roligt til landing. Under landingen var der flot mulighed til at se de karakteristiske runde marker med de store vandingsanlæg.

Kl. 10:40 stod flyet på jorden og taxiede stille og roligt til gaten. Så sker der noget, når "fasten seatbelt" slukkes, så bliver der liv i folk. Det er ligesom, der bliver lidt panik i folk. Alle skal hurtigst muligt af. Vi havde god tid, vi var jo lige begyndt på ferien.

Ved ankomsten blev vi endnu en gang checket med varmekamera for at se, om der var folk, der havde feber og derved måske Corona virus.

Så var der tid til almindelig securitycheck. Det tog lidt tid, det skal jo til. Næste punkt på turen var at finde vores transport til Apollo, hvor vi skulle hente vores Autocamper. Bent fik ringet til Apollo, og vi fik at vide, hvor vi ville blive afhentet.

En kort tur med bussen, så var vi på kontoret til Apollo. Ret hurtig fandt vi ud af, at der ikke var helt styr på tingene. Vi tog det roligt, men der var andre, der var noget ophidsede. Merete og Anne-Marie gik på opdagelse i de sager, som camping-gæsterne havde efterladt. Der var mange gode ting, som vi havde glæde af på hele turen.

Langt om længe skete der noget, vi havde nok ventet 3 timer. Bent og jeg blev kaldt til en ansat fra Apollo. Vi skulle endelig kigge på papirer og forsikringer på "vores" camper. En autocamper med plads til 6 personer, som skulle blive vores hjem de næste 3 uger. Meget papirarbejde og tilbud om forskellige forsikringer.

Endelig kom det store øjeblik, hvor vi skulle ud på gårdspladsen at se "dyret". Udlejeren blev noget overrasket, da det ikke lige var den autocamper, som hun havde lovet os. Hun var en dygtig sælger med glimt i øjet. Denne autocamper vi nu skulle leje, var en nyere model end den, hun havde lovet os i første omgang. Det lød jo godt at få en 1½ år gammel autocamper. Helt ny var den nu ikke, da den havde en del skader rundt omkring. Sælgeren tog sin iPad og fotograferede de skadede områder således, at vi ikke skulle betale for disse skader, når vi afleverede den efter de 3 uger. Autocamperen havde en ulempe, som skulle have været lavet, en bagatel, mente udlejeren. Man kunne ikke åbne døren til kabinen udefra, men man skulle ind i vognen via en af fordørene, imellem forsæderne, ind i stuen og lukke døren op indefra. Det mente vi nok, vi kunne leve med. Nu ville udlejeren så give os kulance på en leje dag, fordi vi havde været så tålmodige, ventet i 3 timer, og vi skulle leve med en dør, der ikke kunne åbnes udefra.

Vi fandt senere på turen ud af, at det med den defekte dør, havde nogle ulemper. Vi kunne smække os ude og havde kun en nøgle til bilen. Derfor var det var vigtigt at vide, hvem der havde nøglen. Det lød tit, med høj røst så alle kunne høre: "jeg har nøglen!"

Endelig fik vi læsset kufferterne på autocamperen, der var 2 bagagerum til kufferter mm. Så vi fik lige besøg af en altnuligmand, han kunne hjælpe os med en radio, der manglede i vognen.

Radioen blev monteret. Der var såmænd også tv i vognen.

Så var vi klar til vores ferie i NZ.

15:50 kørte vi fra udlejningsfirmaet, hvor der stadig sad utålmodige gæster og ventede på at aflevere eller leje en autocamper.

Nu var vi på vej. Bilens tæller stod på: 19.330 km. Turen gik så til nærmeste supermarked for at proviantere.

Vi kørte ind til Christchurch i gråvejr og småregn, parkerede midt i byen, gik hen og så kirken, som styrtede sammen under jordskælvet i 2011. Det var et

virkeligt trist syn at se den kirke. Måske ekstra trist, fordi vi lige var kommet fra Singapore med de flotte kæmpe højhuse. Merete og Bent så kirken i 2006 og 2009, så det var meget underligt for dem. I Christchurch er der ingen højhuse. Byen har været meget hårdt ramt af jordskælvet i 2011. Det kan ses rigtig mange steder.

Der er et meget smukt monument, der gjorde stort indtryk på mig. Langs floden er der en hvid meget lang mindeplade med navne på dem, som mistede livet ved jordskælvet. Det var svært at fotografere, da det var så langt. 185 personer mistede livet.

Vi kørte så til Campingplads Amber Holiday, desværre var alt optaget, men den flinke dame gav os oplysninger og vejen til en anden Kiwi campingplads. Vi fik Autocamperen parkeret på Kiwi Holiday Park plads nr. 17. Det var en fin plads

med alle fornødenheder. Drengene gik i køkkenet og varmede tærter, da både gasovnen og strømmen i vognen ikke virkede. Hyggeligt at spise aftensmad første gang i vores hjem, hvor vi skulle bo de næste 3 uger. Det viste sig at strømkablet var defekt og ledningerne indeni var brændt sammen. Bent og jeg fik det fixet. Vi blev belønnet med et par glas rødvin, og så var vi klar til at gå til køjs for første gang i autocamperen. Bent og Merete tog sovepladsen over førerhuset, hvor der skulle en lille stige til at nå gemakkerne. Anne-Marie og jeg redte op i bagenden af vognen, fin dobbeltseng.

Så var vi endelig i NZ.

Vi har i dag kørt 30 km.

Godnat kl. 00:20.

Fredag d. 7. februar (Merete).

KIA ORA (maori sprog) Velkommen til et multikulturelt land.

Bent og jeg stod op lidt før 7, gik i bad, og mens de andre var i bad, fejede jeg vognen og begyndte på morgenmaden, som bestod af tykmælk, brød, ost og syltetøj. Derefter lavede mændene teknikskab af en tom øl-papkasse under Tv'et til opladere mm. Desuden forsøgte de at finde ud af gasovnen, hvilket ikke lykkedes.

Inden vi forlod Kiwi Camperpladsen, tømte vi for en sikkerhedsskyld alt vandet ud af vognen og fyldte nyt på. Vi var lidt sent på den, men vi sagde pænt farvel og undskyldt forsinkelsen. Bent var chauffør.

Der var lidt overskyet og kun 14 graders varme. I vejkanterne voksede palmer,

cabbage træer (en slags yucca), flax og forskellige græsser. Af og til kørte vi på nyanlagt vej, så rystede/larmede det ikke så meget i bilen. Det kan være svært at skrive i dagbogen, men også svært at læse bagefter. Vi kørte forbi vinmarker, mange får, høje klippede hække, sortbroget kvæg, tørre flodlejer, høje fyrretræer, og Anne-Marie så en stor flok fugle, sikkert magpie (en skade, men anderledes end i DK) En stor del af tiden kørte vi langs jernbanen på vej mod Timaru. Vi så også geder, en hunde- og kattekennel, mange store vandingsanlæg på runde marker,

majsmarker og salatmarker. Ved 13-tiden måtte vi vende vognen, da vi havde misset en afkørsel mod Geraldine. Ved Geraldine er terrænet lidt bakket, og her græsser mange lam og hjorte. Der var nogle meget høje træer med meget lige stammer. Ca. 13.45 holdt vi frokostpause med ginger ale, pålæg og nykogte æg. Det var ellers lidt svært at koge æg. Bent havde tændt for gassen, men den gik

ud, så det viste sig, at Ejner havde slukket for gassen igen. Ti hi 😊

Efter frokost var Ejner chauffør og temperaturen var nu oppe 20 grader, dejligt. Bjergene dukkede op forude, og der var bare bjergtagende udsigter overalt. Vi har set 2 possum kørt ned. Vi kom gennem Burkes Pass på vej til Lake Tekapo.

Ved 16-tiden fik vi udsigt til Lake Tekapo med bjergene i baggrunden, og snart efter ankom vi til Church of The good Shepherd, hvor Bent var hurtig til at få et billede af den smukke altertavle, som er et kors i vinduet med den smukke udsigt over den turkisblå sø. Man må ikke tage billeder

derinde, da de gerne vil sælge postkort. I nærheden er der opstillet en statue af egnens fårehund, der har spillet en stor rolle for landbruget. Inde i byen gik Bent og Ejner ind i Dark Skye, hvor de købte hver sin vejrstation. Anne-Marie og jeg gik hen i Possum butikken, hvor jeg købte en flot lysegrøn possum/merino trøje, og Anne-Marie købte en lækker koksgrå poncho. Et bundt garn

kostede 59 dollar for 100 g. 😞 Derefter fik vi alle en dejlig is til at køle os lidt med. Ved 18-tiden kørte vi fra Lake Tekapo, og ved Mt. Cook Look Out med smuk udsigt var der også mange pinjetræer med store flotte kogler. Lidt over 19 kom vi til Alpine Lavender marken. Desværre var butikken og lavendelområdet lukket for denne dag, men smukt var det, og selv traktoren var malet lavendelfarvet. For at få et bedre kig til lavendelmarken, gik vi op til Pukaki Boulders. Der var en temmelig stejl sti op til 2 kæmpestore sten, der lå "smidt" på toppen. Deroppe mødte os et fantastisk syn til lavendelmarken og området. Vel nede ved bilen igen kørte vi lidt tilbage, da vi havde mødt et par naturcamperpladser på vores vej.

Kl. 20.05 gjorde vi stop for natten på en naturplads ved Lake Pukapi. Vi kom i snak med naboerne, som var fra Stuttgart. De havde selv lavet indmaden i deres bil. Det så vældig praktisk ud. Udenfor vores bil havde vi et stort cementdæksel, lige en terrasse til os, hvor vi kunne sidde og nyde solens sidste stråler samt en kold øl og rødvin. Pludselig lavede Anne-Marie et stunt ved at sætte rødvinsglasset ned i campingstolens ølholder og dette resulterede i rødvin ud over stol og Anne-Marie, og så var der vasketøj.

Middagen var klar allerede 21.30: gode bøffer med ris, salat og champignonsauce. Derefter opvask, kigget stjernehimmel, og drengene var på måneskinstur, dvs. de tog smukke billeder af månen. Ved 23.30-tiden var vi alle ude at kigge på Sydkorset. Flot himmel på den sydlige halvkugle.

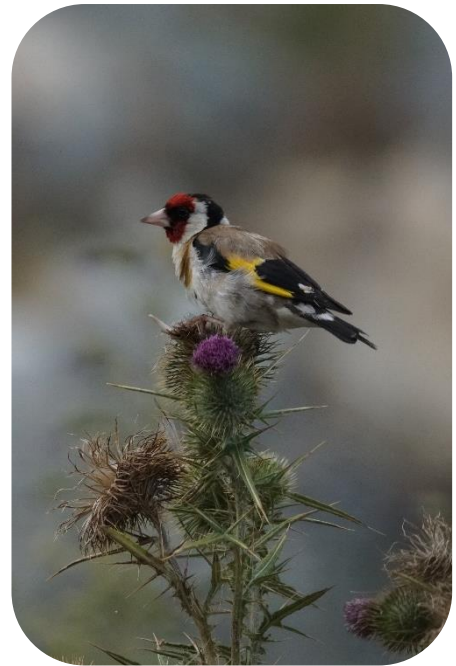
Kørt 298 km.

Lørdag d. 8. februar (Bent).

Vi vågnede til en smuk morgen kl.6:20. Da vi trak gardinet fra, kunne vi se kaniner rende rundt udenfor. Det var vores første morgen ude i den vilde natur, så vi skulle alle lave morgentoilette i vognen, lidt trangt, men det gik nu fint, og vi fik sat morgenkaffe over. Ved morgenbordet blev vi forstyrret af 3 stillids, som sad i tidslen udenfor vinduet. Nede ved den smukke grønne sø stod en fiskehejre, som jeg forsøgte at komme på skudhold af, men blev afbrudt af en flok skestørke, som pludselig kom flyvende langs søen. Det

lykkedes at spise morgenmad og få ryddet op bagefter. Inden vi kørte fra stedet, gik vi over til sluseanlægget og betragtede de store mængder vand, som blot blev lukket videre ud i systemet.

Vi forlod naturpladsen ved Lake Pukaki kl. 9:40. Derefter satte vi kurs mod Mount Cook i nord, og begyndte den lange tur langs den smukke Lake Pukaki. Første stop var ved lavendelmarken, lidt skuffende, da det var voldsomt kommercielt. Lavendlerne var også klippet for nyligt, så den rigtig flotte farve var desværre ikke tilstedeværende. Vi kiggede lidt i butikken, der var lavendelolie, the, sæbe og for 5\$ kunne man få lov til at gå ud i marken.

Vi kørte videre langs den grønne sø, hvor vi gjorde flere fotostop, fristelserne var mange – men søen er næsten 50 kilometer lang, og det kan ikke gå at stoppe hele tiden. Der kom lidt regndråber på ruden, spændende, hvorledes vejret ved bjerget ville være. Efter at søen var passeret, kom der et stykke, hvor man kørte langs flodlejet, som måske tidligere har været sø. Vi svingede mod

nordøst til Tasman gletcheren, et fornuftigt valg, da der længere fremme af vejen så ud til at være regn. Vejen til Tasman gletcheren er nu blevet asfalteret, så udlejningsbiler og campere gerne må køre der. Vejret holdt sig smukt på denne side af Mount Cook, så vi parkerede og kunne spadsere den sidste halve time op og frem til udsigtspunktet. Sneen, vi kunne se højt oppe på bjergene, var meget rødlig, et islæt skabt af de mange skovbrande i Australien, mindst 2.000 km mod vest. Vi startede med at kigge på de blå søer, som grundet manglende vand fra gletcheren nu er blevet grønne. Gletcheren kan ses på ca. 5 kilometers afstand. For enden af Tasman Lake sås den kulsorte gletcher, men i det flotte vejr, havde vi udsigt til toppen af Mount Cook (Aoraki), som er 3.764 m høj, herligt at nyde skuet, og flere helikoptere med turister sværmede rundt. Mt. Cook blev besteget første gang i 1894. Det er et farligt bjerg, og siden har 80 mistet livet i forsøget på at bestige det. Vi gik tilbage til bilen, og fortsatte mod syd.

Ved Twizel gjorde vi holdt for frokost ved en lille vigeplads. Der holdt en bil, og lige som vi ville gøre klar til udendørs frokost, fik vi at vide, at der et par hundrede meter længere henne var et dejligere sted med grønt græs. Vi fandt den dejlige plet og nød frokosten uden uheld ved vores lidt ustabile havebord.

Vi fortsatte derefter til svæveflyvecenteret i Omarama, der ligger godt placeret under den lange hvide sky. Der var lidt aktivitet, og vi spurgte til Bo, men han holdt fri og var ikke på centeret. Bent og jeg var oppe at svæveflyve her i 2006 sammen med Bo, som var instruktør, da Dieter Betz (fra Viborg Svæveflyveplads), som vi havde en aftale med, var taget hjem til DK. Centeret er, her efter vi kom hjem, lukket på ubestemt tid, da statens luftfartsvesen i NZ strammer op på nogle regler om certifikater. Ejner købte en T-shirt, og i det store briefinglokale var der en dame, som sang. Det lød rigtig smukt,

rumklangen i lokalet var meget katedralagtigt, og hun sang blandet andet O mio babbino, så hårene rejste sig virkeligt. Vi så et par starter og landinger på pladsen, hvorefter vi kørte videre mod østkysten. Vi gjorde holdt ved New Zealands andet største kraftværk ved Lake Benmore. Også her blev der lukket vand ud i store mængder, det ser smukt ud i det flotte solskin. Vi fortsatte og købte ind til aftensmad i 4Square markedet. Vi stoppede ved Takiroa og kiggede på Maori klippemalerierne. De er desværre blevet skamferet både af mennesker, men også af vejrliget. Nogle af tegningerne er fjernet og puttet på museum.

Vi kørte forbi mange vinmarker, hjortefarme og ser lamaer og biavl flere steder. Vi kom ud på hovedvej 1, som løber hele vejen langs kysten fra Picton i nord til Invercargill i syd.

Vi fortsatte til Oamaru, hvor vi fandt Harbour Turist campingpladsen. Kontoret var lukket, men der sad nogle kuverter udenfor kontoret til nogle, som havde reserveret. Et ungt par gav os telefonnummeret til pladsen, hvorefter jeg ringede op og fik aftalt, at vi kunne holde på plads nr. 10. Campingmutter boede åbenbart lige ovenfor pladsen og kunne fra sit vindue kigge ned til receptionen, hvor jeg stod. Vi skulle bare selv checke, om den var ledig. Det var lidt svært at finde ud af, da det åbenbart skulle ses på et lille stykke udprintet A4, som hang et andet sted på opslagstavlen, men det lykkedes. Drengene vaskede op, medens pigerne forberedte aftensmatten: Rejemadder.

Kørt 298 km.

Søndag d. 9. februar (Anne-Marie)

Vi forlod Oamaru, som ligger i Nord-Otago, kl. 11,00. Vi nåede lige at få vasket vores første maskinfuld tøj. Ejner låste sig ude af autocamperen ved halvsyv tiden om morgenen, da han skulle ud at tisse. Vi andre sov stadig, og han ville ikke vække os, så han kiggede lidt på omgivelserne.

Vi besøgte Moeraki Boulders på Koekohe Beach på Otago kysten 80 km nord for

Dunedin. Et fantastisk syn – på stranden ligger der usædvanlig store kuglerunde sten. Hver boulder vejer adskillige tons og er op til to meter høje, og nogle er op til to meter i diameter. The Boulders, som de bliver kaldt, er grålige som cement. De startede med at blive formet på havbunden – samme proces som perler eller muslinger. De blev formet lag efter lag over millioner af år. Havbunden blev løftet op over tid, og the boulders rullede ned på stranden. Det er et virkelig smukt syn. Vejret er dejligt, 19 gr., og der er mange andre turister på stranden end os. Vi spiste frokost på cafeen udendørs her ved The Boulders. En lækker, lækker seafood anretning.

Medens vi sidder og spiser, kommer vi i snak med en frisk amerikansk dame, som er vældig snakkende og sjov. Rigtig amerikansk. Hun vidste ikke rigtig, om hun skulle ned på stranden at se boulderne, da de også havde nogle i USA???. Mågerne er også meget nærgående – det kunne jo være, der blev et stykke til overs ved bordene.

Vi tager et lille stop kl. 14,30 for at kikke på en koloni med pelssæler. Merete viste os et New Zealandsk juletræ, da vi kører mod Dunedin. En by med skotske rødder. Her er vi kl. 16,45. Bent parkerede bilen, og vi skulle nu gå op ad Baldwin Street, som ifølge Guinness Rekordbog var verdens stejleste gade indtil 16. juli 2019, hvor den mistede titlen til en gade i Wales. Gaden er 350 m lang. Det kunne godt mærkes i benene, men vi nåede da til toppen. Merete og jeg gjorde lige et lille besøg undervejs hos et potteri, hvor vi købte et certifikat på, at vi havde været på Baldwin Street. Det var et fint tegnet postkort af gaden og med underskrift på. Bent og Ejner var allerede gået i forvejen og sad på gadens bænk allerøverst oppe. Heroppe var der en lille fontæne med en lille forhøjet platform foran, så børn kunne nå op at drikke. Den var doneret af en

lille dreng på ca. 2 år. Vi satte os også og nød den flotte udsigt, og vi kunne samtidig følge med i bilerne, der kørte op ad gaden, og flere andre gående skulle da også lige op ad den stejle gade. Der var en bil, der kørte helt op på for enden af gaden, og så blev passageren sat af og begyndte at løbe ned ad gaden samtidig med, at bilen kørte ned. Det var vist et væddemål, gætter vi på. Vi ved ikke, om det var manden eller bilen, der vandt.

Kl. 17,50 kørte vi videre mod Dunedin, hvor vi skulle se banegården. Den var fantastisk flot med mosaikgulve og farvede glasvinduer. Den er meget velbevaret og står stadig ude som inde som for 100 år siden. Vi gik en tur i den meget flotte have. Her er tæt besat af alle mulige forskellige blomster. - Lonely Planet skriver, at det er den mest fotograferede bygning i landet. Campingpladsen i Dunedin var optaget, så vi kørte til Portobello, hvor vi slog os ned på en freedom camperplads for aftenen og natten.

Kørt 150 km

Mandag d. 10. februar (Ejner)

Vi vågnede op til en flot solskinsmorgen kl. 7:00 ved Maramonna. Vi har camperet på skøn lille rasteplads, lige ned til fjorden, som går ind til Dunedin. Det er en rasteplads for campere som er selfcontained. Bent og jeg havde plukket blomster til morgenbordet. Rastepladsen havde også andre beboere, en stor flok fugle, mest måger, som nød godt af de brødkrummer, Anne-Marie og Merete kastede ud til dem.

Vi kører fra rastepladsen kl. 09:30, da vi har bestilt tid på Albatros Centeret til kl. 11.

14 grader melder chaufføren, det er dejligt vejr, men lidt blæsende. På vej til Albatros Centeret ser vi sorte svaner, først et par stykker, så en hel flok. Et stykke længere fremme ser vi skestorke. Der bliver gjort holdt, og fuglene bliver fotograferet.

Fremme ved Albatros Centeret er der mange mennesker, der har fået samme ide som os. Der er lidt tid til at gå på indkøb i butikken. Vi bestiller også billetter til aftenens blå pingvin landgang,

hvor vi vil se de blå pingviner svømme i land og gå i ly for natten i klitterne.

Så starter en guidet tur til albatrosserne. Vi er først i en lille biograf, hvor vi hører en masse om fuglene. Albatrossen lever det meste af sit liv i luften, men her på stedet har man 26 rugende albatrosser og man kan se unger tæt på.

Der er lavet modeller af henholdsvis unge, næsten voksen og fuldvoksen. Det viser lidt om, hvor hurtigt en unge tager på i vægt. Efter de første 2 uger vejer den ca. 1 kg. 5 uger gammel vejer den ca. 5 kg. 4 mdr. gammel vejer den så ca. 9 kg. En voksen albatros vejer ca. 10 kg. Forældrene deles om at passe ungerne. Her på stedet er man meget obs. på, at albatrosserne ikke bliver forstyrret.

Turen går til en bygning med glasfacade ud til albatrosserne. Her ligger de få

meter fra os, disse kæmpe fugle med deres unger. Den ældste albatros registreret i Dunedin blev 70 år. Fantastisk at se dem og fotografere dem igennem glasset. Albatrosserne flyver, når der er meget vind, og når det blæser op om aftenen går de på vingerne. Lige nu ligger de og passer deres unger. Bent og jeg pønser på at komme tidligt til blå pingvin aften, da det kunne være, der var et par albatrosser, der kunne fotograferes i luften.

Efter frokost kører vi til Dunedin by for at proviantere. Vi finder supermarkedet Count Down, og får parkeret den 7,50 m lange autocamper. Det er et udmærket supermarked, og vi får fyldt indkøbsvognen op for 181 NZ penge.

Vi kører tilbage til vores rastesteds, hvor der heldigvis igen er plads til os. Vi nyder udsigten udendørs et stykke tid, men må fortrække til autocamperen. Det blæser for meget, men solen er flot fremme, og man skal huske på, den går modsat rundt i NZ.

Autocamperen har vi bakket ind på pladsen, således vores sofagrupper med spiseplads vender ud mod den flotte udsigt over fjorden ind til Dunedin. Vores aftensmad er en lækker færdigstegt kylling, som vi har købt i supermarkedet.

Kl. 19:30 kører vi til Albatros Centeret, det er lidt tidligt, men Bent og jeg har planer om at fotografere albatrosserne i luften. På vejen derud, ser vi helt tilfældigt en flok fugle ved en lille sø. Ved nærmere eftersyn viser det sig at være skestørke. De bliver fotograferet efter alle kunstens regler. Da vi når til Albatros Centeret, er vi der i god tid til "Den Blå Pingvin"

aften. Heldigvis har den flotte albatros bestemt at foretage noget aftenflyvning. Helt fantastisk at se denne store flotte fugl bevæge sig så elegant i luften. Vi tager rigtig mange billeder af den, når den graciøs lægger sig i vinden over skrænten.

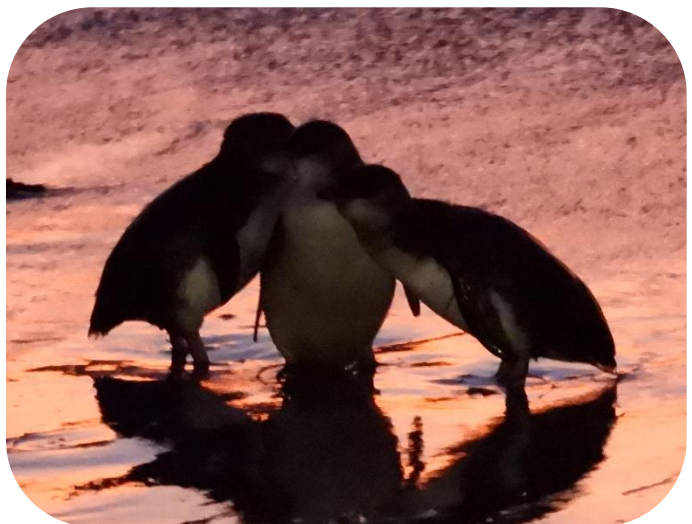
Kl. 21:00 går vi sammen med nok 40 andre personer ned af skrænten for at se landgangen med de blå pingviner. Forinden har vi fået en briefing om pingvinerne i centreret. Det er verdens mindste pingvin, og den kommer kun på land, når det er tuskørke. Den har mange fjender, derfor er den sky og bruger mørket til at skjule sig. Vi må godt fotografere den, men ikke med blitz eller den røde afstandsmåler, der er på kameraet.

På land tæt ved vandet er der opsat en tribune, hvor man kan stå og iagttage de små blå pingviner. Vi skal være stille, da de er meget sky. Lige pludselig kan vi se i solnedgangen, at der er noget, der rører sig i vandet. Der er kun et par stykker. Det er de blå pingviner, der går på deres sjove måde op til sikkerhed i klitterne. Efter et stykke tid kommer der flere og flere. De går og småsnakker med hinanden. Det lyder sjovt. Der kommer nok 200 pingviner hen over aftenen. Sjovt at se, de har nogle bestemte steder, de vælger for natten, når de kommer på land.

Kl. 22:30, da det er helt mørkt, bliver vi bedt om at bevæge os op ad bakken. Pingvinerne skal have ro. Der er lavet led lys i trappen, så vi kan finde vej op til parkeringspladsen. Vi kører tilbage og håber, vi igen kan bo på den hyggelige rasteplads ved fjorden. Vi er heldige, der er kun en lille autocamper på rastepladsen. Da vi bakker ind på pladsen, for at have den flotte vinduesudsigt til morgenmaden, kører den anden autocamper.

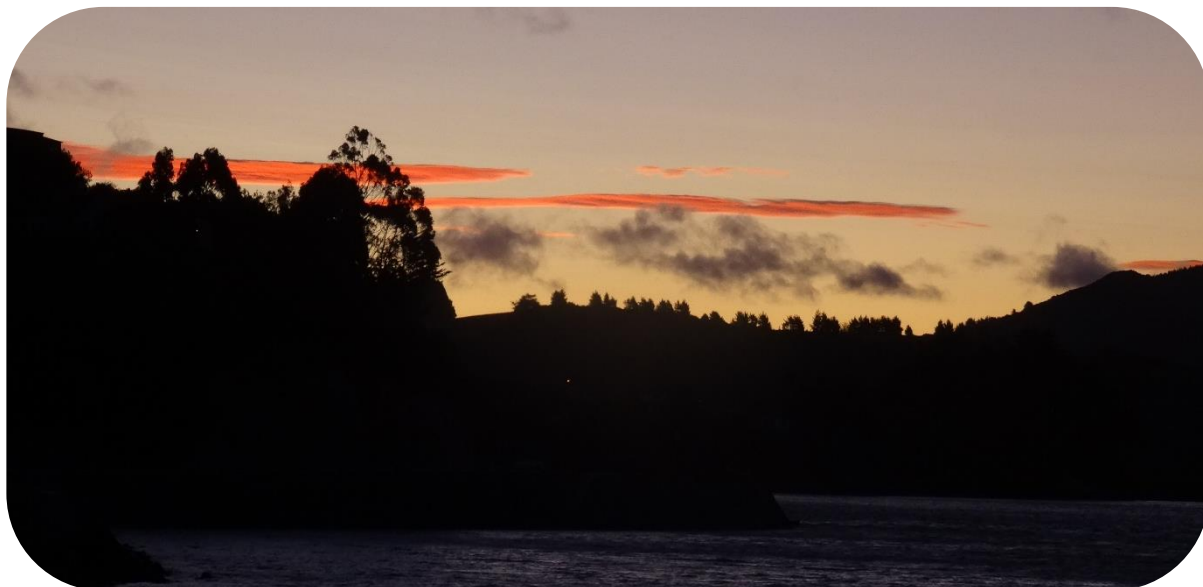
Fantastisk at opleve månen over fjorden, ja, månen den bevæger sig også den forkerte vej i NZ.

Men Sydkorset er et sikkert syn på himlen,

ligesom Karlsvognen i DK.

Bent henter stigen fra bagagerummet, så er det godnat til en dag med mange oplevelser for livet. Vi har kørt 88 km.

Tirsdag den 11. februar (Merete)

I dag skulle vi spare på vandet, da vi ikke tankede vand forleden, da vi "dumpede", idet vi var usikre på, hvad vandslangen sidst havde været brugt til. Vi nøjedes med en u-båds vask. Der var heldigvis nok vand til at lave kaffe og the.

Vi har haft vores mas med at finde ud af køleskabet, henholdsvis når vi kører, og når vi overnatter på gratis camperpladser uden strøm. Igen i nat gik det ud af drift, skønt vi har sat det på batteri, ØV.

Efter morgenmaden blev vi alle smurt godt ind i solcreme.

Lidt i 9 forlod vi "vores" camperplads med Bent som chauffør i retning mod Dunedin. Der var nu 15 grader, rigtig dejligt. På en lang strækning var der vejarbejde, så vi sneglede os afsted.

Pludselig fik vi øje på en vejarbejder i kilt. Dunedin er ganske vist fra gammel tid en skotsk by. Vi kørte gennem Dunedin og ud på landet. Lidt over 10 fandt vi i Waiholo en dumpstation, og lidt senere kom vi til en tankstation, hvor vi kunne få både diesel og vand. Camperen kører ca. 8 km på literen, så den bliver hurtigt tørstig.

Der var mange montbretier og raketblomster i vejsiderne, smukt. Vi kørte over en flod, som var meget mudderfarvet, så det tyder på, at der er kommet en del nedbør på det sidste.

Omkring kl. 11 var vi i Milton Knitware, og her købte jeg en smuk grøn possum trøje til Kjesten. Bent måtte over i cafeen for at have net, så han kunne sende billeder til Kjesten om, hvilken farve hun

gerne ville have. Spændende, hvad hun siger til trøjen, når vi kommer hjem! Min den lilla trøje hang i forretningen, det var den, der kostede en bondegård, da vi fik et par trøjer sendt fra NZ for nogle år siden. Jeg manglede nogle strikkepinde, men det var ikke nemt at opdrive.

Ved middagstid kørte vi gennem

Balclutha, over floden og videre mod Invercargill på Scenic Route i et

vådområde. Lidt senere havde vi et fotostop ved Kaka Point, hvor vi ledte efter paua mellem drivtømmer og tang. Vi fandt stykker af paua samt babypaua ved sandstranden med klipper lidt af la Pancake Rocks. Ved Nugget Bay måtte vi gøre et fotostop, da vi opdagede et hus, som havde pyntet stakittet ved den smukke have med mange paua, rigtig flot, og vi var næsten ikke misundelige.

Derefter kørte vi til Nugget Point Lighthouse. På gåturen ud til fyrtårnet fik vi øje på en stor koloni med skestørke, og vi så også en sælkoloni. Ude ved fyrtårnet lå der mange nuggets (klippeklumper) i vandet. Udsigterne var eminente, skønt det blæste helt vildt. Næste stop: Sydpolen.

Vel tilbage i vognen fandt vi ud af, at køleskabet ikke kølede. Nu blev det sat på gas, og gassen forblev nu åbnet, uanset om vi kørte eller holdt parkeret. Vi kørte tilbage til Nugget Bay, hvor vi holdt frokostpause ved stranden og med udsigt til stakittet med paua.

Herefter gik turen videre på Southern scenic route med Ejner som chauffør. Her så vi meget kvæg og flotte marker med nogle rødviolette blomster.

Ca. 16.20 ankom vi til Haere Mai Pounaweia Camping, hvor vi holdt med godt udsyn til søen. Bent, Ejner og jeg gik på skovtur, mens Anne-Marie tog et dejligt bad. Vi faldt i snak med et ældre par fra Christchurch, som gav os gode råd om turen. Ved stien til skoven, kom der en stor flok fantails, (fuglene med smukke haler) som sværmede omkring os. Vi så mange store træer, hvid pine, mange bregnetræer, kamahi, og totara (kan blive 1.000 år). Vi kunne høre en tui, men ikke få øje på den. Ejner og jeg gik videre, og på stien nær camperpladsen fandt vi en pose chips, som vi tog med hjem. Bent havde fået øje på tui fuglen, så den skulle lige fotograferes. Inden vi kom tilbage, havde Anne-Marie gjort rent i camperen og sad nu og nød solen og 1 øl.

Nu kører vores køleskab på henholdsvis strøm og gas 😊

Dagens buket blev forøget med montbretia og raketblomst.

Menuen bestod af millionbøf med pasta.

Derefter var det tid at komme på nettet og få lagt lidt billeder på vores FB-grupper.

Kørt 149 km.

Onsdag d. 12. februar (Bent)

I dag sov vi længe, helt til kl. 7:30. Måske alle ikke var helt vågne, men vi blev det i hvert fald, da brandalarmen gik i gang, da vi ristede franskbrød. Efter opvask kunne vi konstatere, at vi manglede en stegespatel, som dog blev fundet bag skufferne. Vi forlod Puanaweia campingpladsen kl. 10. I

den første by vi kørte igennem, Owaka, var husene flot udsmykkede, og ved Catlins søen så vi sorte svaner. Første stop var ved Parakaunui vandfaldet, hvor vi skulle gå en lille tur ind i skoven blandt mange flotte bregnetræer, inden vi kom frem til det flotte vandfald. Vandmængden i floden så ikke ud af så meget, men vandfaldet var rigtig flot. Nogle yngre mennesker gik ud på de våde klipper, og med stor risiko gik de helt frem til det brusende vand.

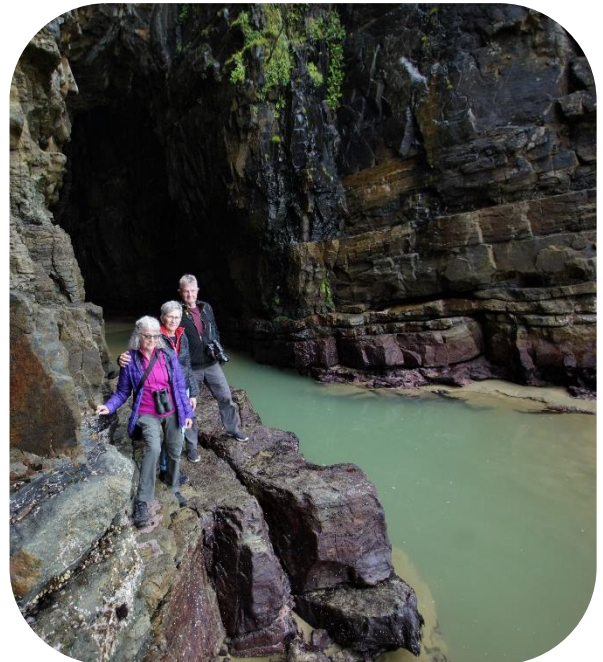

Vi fortsatte ad rigtig meget grusvej mod

Cathedral Caves, forhåbentlig kan vi komme igennem ad denne vej, idet der stod et skilt med "ikke for store køretøjer". Vejen blev smallere, men heldigvis bredere igen og til sidst inden Cathedral Caves kom vi på asfalt igen. Vi nåede frem, mens der stadigvæk var lavvande, en betingelse for at komme frem til hulen. Og Parkeringspladsen var stuvende fuld, og 40\$ for parkering, den kan de vist ikke stikke i København. Det lykkedes at finde plads til vores camper. Det tog en halv times tid at gå ned gennem skoven til stranden og det sidste stykke langs vandet frem til den store grotte.

Vandet var stigende, så vi skulle passe på ikke at blive fanget i grotten. Men der var mange turister, om end flere var ved at forlade området. Vi studerede grottens vægge, dette sandstensmateriale, som blev dannet for mere end 160 millioner år siden. Hulen er formet af havet, og 2 gange i døgnet har det i måske 100.000 af år skyllet ind og ud af hulen og eroderet væggene til det udseende, de har i dag. Grotten er 199 meter lang, og egentlig er det 2 grotter, men på et tidspunkt er de mødtes og er nu sammenhængende, fascinerende. Tilbage på parkeringspladsen var vi næsten alene, de mange biler var væk og parkeringsvagten ligeså, hun kunne holde fri indtil næste lavvande. Deltids ansættelse forstås, styret af månens regulering af tidevandet. Vi kørte tilbage ad den smalle tilkørselsvej, nu var der ingen problemer med at køre forbi modkørende.

Vi stoppede for frokost nær Waikewa. Landskabet var meget fladt nu, nogle træer lignede fyr, havde kun blade øverst oppe, og vi så sorte svaner. Vejen var lukket ved Fortrose, måske en rest af skaderne ved de store regnskyl, som det sydligste New Zealand var udsat for umiddelbart, inden vi kom til landet.

Vi så de smukke blå pukeko hønsefugle, men desværre løb de længere væk, da vi steg ud af bilen for at fotografere. Hegnene på marken så sjove ud, de var over lange strækninger beklædt med græs, nærmest som det var hængt til tørre. Vi fortsatte til Bluff, vejret var nu kedeligt med småregn. Vi kom forbi en stor hjortefarm. Ved Bluff som har en stor havn, så vi tømmer i store mængder, som ventede på udskibning. Vi gjorde holdt ved Stirling Point, næsten Sydøens sydligste punkt, men der er et smukt vue ud over havet, og bortset fra Steward Island, ja, så er næste stop

Antarktis. Vi kiggede lidt, om vi kunne spotte pingviner eller hvaler og sæler. Der står et stort vejviserskilt med pile i mange retninger med angivelse af afstande til London, Japan mm. Ejner besøgte det opdragende toilet, et computerstyret univers, hvor døren ud forblev låst, indtil der var skyllet ud, vasket hænder og tørret ditto.

Vi ringede til Doubtful Sound for at bestille vores ønskede sejlads på fjorden. Vi havde glædet os rigtig meget til at se dette afsidesliggende naturunder, men stor var skuffelsen, da dette grundet de store oversvømmelser i Milford Sound, var meget efterspurgt, og derfor først var muligt om 5 dage. Vi ville ikke "ligge over" og vente på dette, så det må blive en anden gang. Vi holdt et lille planlægningsmøde og satte nu kursen nordpå i retning af Queenstown, lavede et lille fotostop ved nogle flotte hvidbrystede og guløjede skarv. I Invercargill handlede vi ind i Pack'n Save, øl + vin og hvad der ellers skulle bruges til aftensmad. Vi kørte videre en times tid, og gjorde holdt for natten ved Dipton, en lille camperplads eller vigeplads langs hovedvejen tæt ned til Oreti floden, som vi dog kun kunne høre. Kl. 21 var den udsøgte menu klar, millionbøf (rest), hakkebøffer, hele majs og broccoli, salat og et par pølser. Efter middagen spillede vi 500, Bent vandt og ingen snød.

Kørt 256 km.

Torsdag d. 13. februar (Anne-Marie)

Vi kører 9,10 fra Dipton med kurs mod Kingston og Queenstown. Solen skinner, og vi har 17 gr. Vi kører forbi en mark med mange får. Endnu en mark i Athol med endnu flere får (tæt pakket). Kingston – et smukt syn møder en ved indkørslen til byen. Der er bjerge på begge sider af Wakatipu-søen. Vi gør stop her ved søen, hvor vi møder Birgitte og Peter fra Viborg, der også er stoppet for at se det flotte sted. Peter boede for mange år siden på Ulriksdalsvej, hvor vi også boede. Vi får en god snak og får nogle gode tip til ture udenfor det turistede. Birgitte og Peter har været i NZ 4 gange før. Lidt før middag stopper vi ved Devils Staircase. Her er en flot udsigt over søen og til flotte bjerge. Her er rigtig mange, der er stoppet for at se det flotte view. Søen er turkisblå. Pudsigt, her møder vi en anden dansker og hendes datter. Hun kunne høre vores

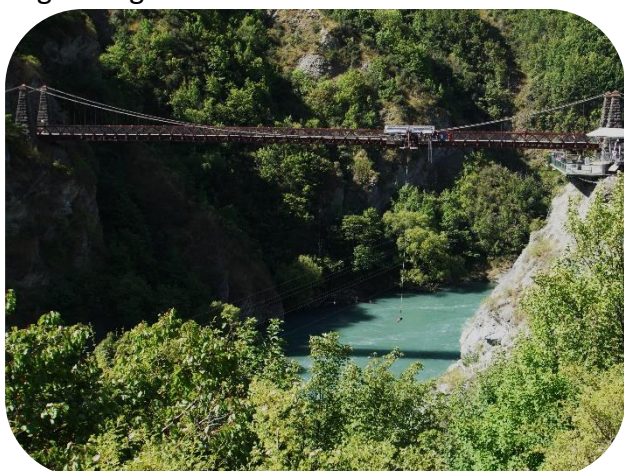

danske stemmer, og så faldt vi i snak. Hun har boet i NZ i 30 år og er gift med en New Zealænder. Hun fortalte, hun havde været i Danmark 10 gange i de sidste 30 år. Det er de første danskere, vi har mødt, så pudsigt vi møder 2 hold med 1/2 times mellemrum.

Vi når til Queenstown kl. 13,00 og 23 gr. Vi spiser lige vores frokost i camperen, inden vi skal kikke nærmere på området og en tur i gondol. Det var en fin tur og med udsigt over bugten. Her er alle former for aktiviteter. Paragliding, jetski, elastiksspring og bungy jump. Vi sad og nød en omgang is og betragtede det hele.

Vi kører til Kawarau 23 km fra Queenstown. Broen Kawarau er stedet, hvor verdens første kommercielle elastikspring blev introduceret i 1988. Der er 43 meter ned mod floden. Vi tilbragte en del tid, hvor vi så elastikspringerne hoppe ud, både nogen, der var modige og også en enkelt, der overhovedet ikke var modig. En ung dame – som tog sig sammen efter nok 20-30 minutter. Hun var mega stolt bagefter. Der er også svævebaner langs floden, og jeg har læst, at der opnås en hastighed på 60 km i timen. Her vokser timian i store mængder, så vi plukker lidt og tager med. Vi fortsætter mod Wanaka. Lidt betragtninger: der vokser lupiner i vejkanterne. Nogle marker er høstede. BH'er hænger på stribe som en allé ind til en gård – kaniner på marken. Vi har 27 grader og ikke en sky på himlen. Kl. 19,00 når vi Wanaka Lake View Holiday Park. Vi kan se sne på bjerge i det fjerne. Ølpause i solen.

Vi fik tilberedt wienerschnitzel med majs og kartofler. Fik vasket den gamle opvask op. Vi prøver at komme på nettet, men det fungerer ikke helt.

Kørt 208 km

Fredag d. 14. februar (Ejner)

Morgenmad afsluttet kl. 08:30.

Campingpladsen i Wanaka ligger med flot udsigt til bjergene, hvor skyerne dækker en del af toppen her til start på dagen. Der er 17 grader, og vi er friske til at køre videre. Vi checker ud fra campingpladsen kl. 09:30, og chaufføren melder 17 grader. Vi har lige et lille stop, inden vi forlader Wanaka. Der vokser et træ ude i søen, det må vi lige have fotograferet. Byen er i fuld gang med at arrangere cykelløb. Det meste af byen bliver lukket af til dette løb. Det er et fantastisk område, hvor den store sø er omkranset af bjerge, hvor toppen af bjergene ligger indhyllet i skyer. Vi tager nogle flotte billeder.

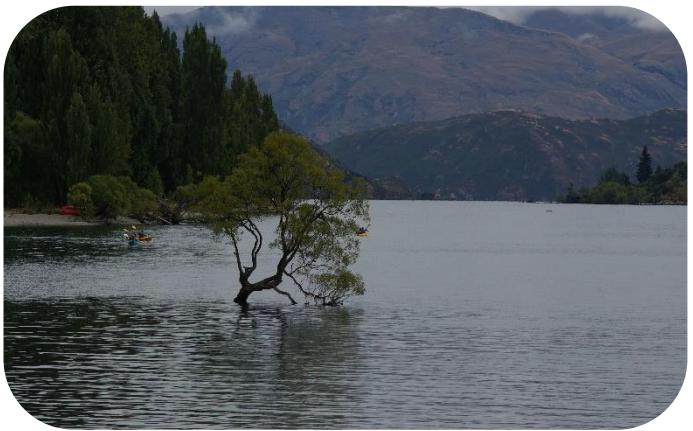
Kl. 09:45 laver vi et stop ved et flymuseum. Wanaka Warbirds, et flot museum/forretning med alt, hvad en legetøjsbutik skal have. Vi går på indkøb til vores børnebørn. Det er et farligt sted, og jeg er begyndt at blive interesseret i, hvad der er på hylderne. Vi bliver enige om ikke at besøge museet og i stedet se, om der er rigtige flyvemaskiner uden for. Der er også en flyveplads tilknyttet, men der er ikke ret meget gang i flyene. Vi kører lidt rundt i området.

Kl. 10:30 kører vi videre i dejligt solskin. Nu kan vi se de store vandingsmaskiner, de bruger her i NZ. Fantastiske lange maskiner, der kan dække længden af en hel mark. Ved indflyvningen til Christchurch, så jeg runde marker med kæmpe vandingsanlæg. Nu kan jeg se dem fra bilen. Vi må lige have et stop og fotografere dem.

Kl. 11 har vi et stop ved en butik, der sælger merinould fra merinofåret. Flot forretning, hvor Anne-Marie køber et lille merino får til Maja, vores barnebarn. Damerne går på opdagelse i butikken, mens Bent og jeg sniger os ud af butikken og går på opdagelse.

Der er et lille museum med et får med navnet Shrek. Bent og jeg er faldet over en national helt, et ikon, et får. Historien er den:

Shrek er et helt almindeligt merino får, som går på

opdagelse, og det farer vild. Shrek klarer sig i naturen i 6 år. Det bliver så opdaget, men da har Shrek ikke fået klippet ulden i 6 år. Da Shrek bliver klippet, viser der sig at være hele 25 kg uld. Shreks historie bliver fortalt på alle medier, og han bliver berømt blandt alle børn i NZ. Sjøv historie. 😊

Turen går videre, og vi nyder udsigten og omgivelserne. Vi kører ind til siden på en vigeplads for at tage et par fotos.

Da autocamperen er standset, og vi skal til at stige ud af den, bliver vores sidespejl i højre side ramt af en forbi kørende bil. Heldigvis standser bilen. Vi får en snak om uheldet, og chaufføren, som er tysker, kan godt se, det er ham, der har sovet i timen. Sikkert fordi i NZ kører man i venstre side, tyskeren har så holdt for meget til venstre, for ikke at komme for tæt på modkørende i højre side. Vi får udvekslet kørekort og papirer på deres Eurocar udlejningsbil. Ingen problemer. Vi får testet det ramte spejl og finder heldigvis ud af, at vi kan køre videre med skaden. Tyskerens sidespejl er helt knust, så han må på værksted. Vi får samlet resterne af vores spejl op fra kørebanen og gemt væk i brusenichen. Om aftenen ringer Bent til Apollo udlejningsfirmaet og orienterer om skaden på spejlet, og vi kan fint fortsætte turen med skaden.

Efter vi har sundet os ovenpå uheldet, går turen videre langs den store Wanaka Sø. Igen et fantastisk landskab, som spejler sig i søen.

Vi kører gennem byen Makaroa på vej mod byen Haast. Vi skal dog først besøge Blue Pools. Parkeringspladsen til Blue Pools, så lukket ud, der var dog parkeret en enkelt bil. Vi var friske. Vi fjernede et par afspærringskegler og bakkede camperen ind på parkeringspladsen. Efterfølgende opsatte vi keglene igen. Så var vi parkeret og turen gik til Blue Pools.

Indgangen til stien til Blue Pools var spærret, eller der stod, den var spærret. Stien så fin ud, så vi begyndte turen til Blue Pools. Stien blev mere og mere uvejsom. Til sidst var der ingen sti, og vi endte et sted, hvor der stod en lille gravemaskine og et par arbejdsmænd i røde jakker. Nu fik vi at vide af arbejdsmændene, at der absolut ingen gennemgang var, men nu da vi kommet så langt, kunne vi gå uden om til en anden sti. Det gjorde vi. Nu mødte vi flere, der skulle til eller fra Blue Pools. På et tidspunkt skulle vi krydse floden på en lang svingbro. Her var der begrænsning på, hvor mange personer, der måtte være på broen på en gang. Det var nu så som så med, at det blev overholdt. Der skulle jo tages fotos til begge sider.

Så dukkede Blue Pools op, og der var flere udsigtspunkter, hvor de kunne nydes. Når man går på stierne, oplever man, at man på placering i gå retning kan regne ud, hvilke lande folk kommer fra. Folk fra NZ går i venstre side, andre folkeslag går næsten alle i højre side. Ved Blue Pools er der en bro, som man springer i vandet fra. Der var mange ved vandet, der hyggede sig med en svømmetur eller udspring. Nu

oplevede vi for første gang på turen, at der var nogle små fluer, der bed ret hårdt. Vi havde hørt om sandfluer inden turen.

Efter vi havde nydt det dejlige vejr, 20 grader og Blue Pools, begav vi os på turen tilbage. Vi var godt klar over, vi ikke kunne komme samme vej tilbage til autocamperen. Det var faktisk en lang vej tilbage, i skygge og i fuld sol. Vi mødte et par læger og en patient, der blev behandlet med drop. Sikkert varmen, der havde overmandet ham. Lidt længere fremme var der parkeret en helikopter inde mellem træerne. Vi gik videre og endte på en stor ny parkeringsplads, sikkert lavet, fordi den gamle sti til Blue Pools var blevet skyllet væk af regnen. Mens Bent hentede autocamperen, der var parkeret et stykke derfra, fik vi lidt vand, da der var rigtig varmt i solen. Vi oplevede også helikopteren komme ud af skoven og flyve væk med patienten. Da Bent kom med camperen, fik vi den bakket på plads, så vi havde en fin udsigt, når vi skulle spise frokost.

Nær Fantail Falls så vi ved floden en redningsaktion, hvor en redder med en båre blev hejst op i en helikopter.

Herefter kørte vi til Thunder Greek Falls. Efter en lille tur gennem skoven, var der lavet en udsigtsplatform, hvor vi kunne fotografere vandfaldene, om end det ikke helt levede op til navnet, da der ikke var så meget vand, men alligevel en flot oplevelse.

På vejen til Haast kunne vi se bjerge i horisonten med sne, Mount Peek 2.047 m høj. Fantastisk flot syn.

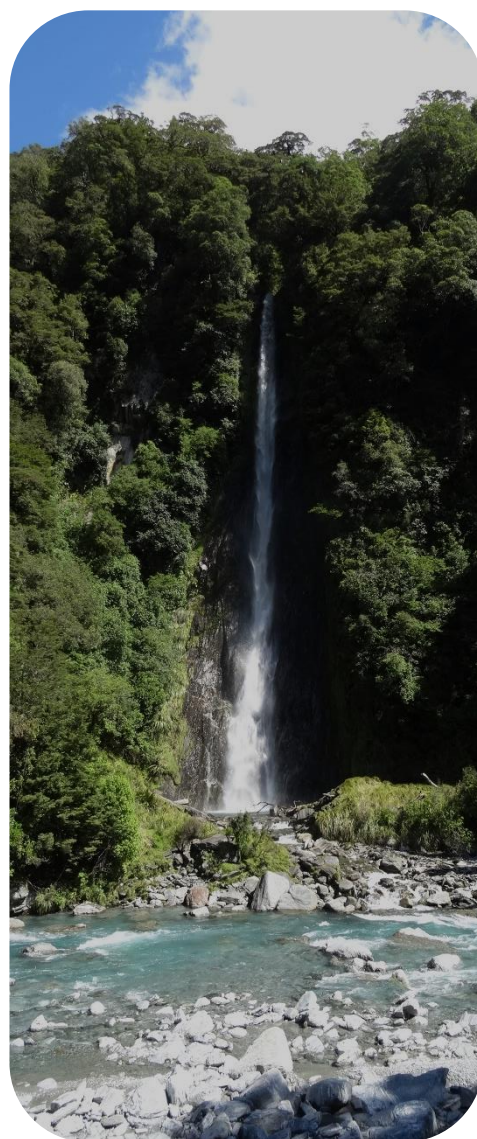
Kl. 17: 20 grader.

I byen Haast fandt vi efter lidt søgen en benzinstation, Johnson Motors. Her skulle vi have diesel på. Nu var der nemlig rigtig langt mellem tankstationerne. Vi var rigtig kommet på landet. Vi fik diesel på, og pigerne gik på indkøb i den ene fryser, der var i butikken. Det blev Hot wings og 4 is. Vi sad og nød solen og is på en af de mest vakkelvorne bænke, jeg har set længe. Bent fik bestilt billetter til overfart med færgen fra Picton til Wellington til tirsdag den 18. februar kl. 14:00. Bent udnyttede sine udmærkede rabatordninger fra FDM, som gælder World Wide.

Turen fortsætter langs kysten, et lille stop ved Knights Point, hvor vi går på stranden for at finde muslingeskaller og paua. Vejen vi kører på, er lavet i 1965, før var der ingen rigtig vej her og i det hele taget manglede vejnettet. Flot tur langs kysten, hvor vi indimellem kører i skov med bregnetræer, som er op mod 6 m høje.

Vi finder et fantastisk flot sted ved aftenstide. Der er toiletforhold og autocamperen bakkes på plads. Igen har vi den mest fantastiske udsigt til havet og bølgerne.

Stedet er Bruce Bay, et sted vi aldrig glemmer. Det starter godt, vi får Hot Wings og Risotto til aftensmad og et par kolde øl, da vi er udgået for rødvin.

Så bliver vi overfaldet af sandfluer, så alle luger i autocamperen bliver lukket til. Det ser ud til, at de bæster kommer ind alligevel. Merete slår flere ihjel. Hvis der er blod i dem, så har de bidt en af os. Vi bliver alle bidt, nogle mere end andre. Vi går en varm og urolig nat i møde. Bent bliver overfaldet af sandfluerne, da han skal ud at hente stigen til soveværelset.

Der bliver ikke kigget på Sydkorset eller gået aftentur, da det vrirler med sandfluer udenfor.

Da vi ligger under dynerne, er det meget varmt, men det er vi nødt til, ellers bliver vi ædt af sandfluerne, og vi kan samtidig høre myg summe rundt om ørerne.

Spændt på, hvor mange sandfluer, der kommer ind i vognen i løbet af natten!

Godnat, sum sum.

Denne dag kørte vi 281 km.

Lørdag den 15. februar (Merete)

Bent var den første til at stå op, og i det øjeblik han trådte ned på gulvet, blev han angrebet af en hel horde sandfluer, som underligt nok var kommet ind i bilen i løbet af natten. Vi smurte os straks i autan, men trods det blev vi angrebet. Alle de sandfluer, vi slog ihjel, farvede vinduerne røde. ØV. Gulvet i bilen var i 10 cm's højde helt levende af sandfluer. Vi fik hurtig morgenmad. Vi ville lige have nogle smukke billeder ved Bruce Bay, og vi kom i snak med vores naboer, et ungt par med hund. Sam var fisker, og han fortalte, at han og broderen samlede jade/greenstone, og at vi bare kunne besøge hans bror, som solgte jade. Ejner gav hunden en af vores pølser, og så var de straks gode venner. Vi fik også at vide, at det var en god ide at smøre sig i babyolie og noget specielt fra NZ, idet sandfluerne ikke kan lide dette.

Ca. 8.35 kørte vi fra den smukke camperplads med de mange sandfluer med Bent som chauffør. Ved 9-tiden kom vi forbi en død possum (kattestørrelse), som vi lige måtte ud at fotografere. Dens pels så utrolig blød ud.

Vejen til Fox gletcheren var lukket pga. af vand. Vi oplevede noget nyt på denne tur. Lake Matheson i tørvejr, og vi kunne gennem skyerne lige se toppen af Mt. Cook. Det var en flot tur ud til udsigtspunktet, men der var desværre ingen spejling i søen. Ude ved broen blev Bent tiltalt af Diana og Morten Byskov (fra Canada og Lemvig, men bosiddende i Canada) pga. hans TV2 kasket. De havde på 4 år besøgt 50 lande. Siden vi sidst har været i NZ, er der kommet butik og Cafe ved Lake Matheson, også kaldet spejlsøen. Herefter gik turen videre til Franz Josef gletcheren, hvor frokosten blev indtaget i vognen. Vi spurgte et par piger fra Uruguay, om de kendte til brugen af gasovnen. Deres oven var

elektrisk, så det fik vi ikke noget ud af. Ved 13-tiden var vi klar til at trave ud til gletcheren. Efter knapt en times gåtur var vi derude, men der var stadig 1 km til gletcherkanten. Der var et smukt kig til isen, og der fløj mange helikoptere i pendulfart med turister ud over gletcheren. I 2006 kunne vi røre ved isen! Den har trukket sig meget tilbage de senere år. Ved 15-tiden var vi tilbage ved bilen godt trætte i poterne og tørstige – vi havde glemt at tage vand med på turen. Nu var der 24 grader. Da vi kørte videre, sprang lågen til et af overskabene op, Ups. Kort efter holdt vi fotostop ved Waiho Bailey Bridge, som efter et kraftigt regnvejr skyllede væk i oktober 2019.

Vi var på en tankstation i Whataroa at spørge efter gas, da vi opdagede, at der ikke var gas i nogle af vores flasker. 😞 Det er bare ikke OK at aflevere en bil uden gas. Der var også en del vejarbejde på denne strækning. Vi fik øje på nogle store mørke ænder eller gæs med hvid hals, men de er ikke

nævnt i vores fuglebøger. I Hari Hari var butikken lukket, så vi måtte fortsætte med at lede efter gas. Herefter blev Ejner indsat som chauffør. Vi kørte op til Katie og Royden i Pukekura for at købe jade smykker. De havde udlejning af et par hytter. Deres hus lignede noget, der var løgn. Katie sagde, at hvis hun havde vidst, at vi kom, så ville hun have ryddet op, men det ville nu være et stort projekt. Royden var ikke hjemme, men vi piger fik lov at købe 2 stykker jade hver, og så fik vi snore med, som vi skulle flette til halskæder. På stuegulvet lå nogle store flotte stykker jade. Katie lyste gennem jaden med en speciel lygte. Sam og Royden finder jaden (Tangiwai pounamu) i nogle floder. En ung mand fra Lübeck arbejdede hos dem.

Derefter gik turen videre, og vi kom gennem Ross, som er en historisk guldmineby. Her så vi et rækværk, hvor der var mange nummerplader hængt til udstilling. I vejsiden groede der mange flax og montbretia. En halv times tid senere kom vi til Hokitika, og i denne by kunne vi endelig få fyldt gas på vores flasker. Derefter gik mændene i spritbutikken, mens pigerne gik i New World at handle. Efter at have handlet kørte vi lidt videre. På den første camperplads kunne vi ikke få en overnatning, men på den næste, Hokitika Holiday Park fik vi en fin plads samt 50 cent hver at bade for. Her fik vi vasket tøj og håndklæder.

Menuen bestod af salat og kødpier, men de blev nu ikke særlig varme, så de måtte i ovnen en gang mere. Der var åbenbart noget med, at ovnen på camperpladsen slukkede efter 20 minutter, 😞

Efter vi havde hentet det tørre tøj, fik vi lige tid til at

lægge lidt billeder på FB. Derefter lavede Anne-Marie en kyllingegryde, så vi havde nem mad. Vi sluttede dagen af med kaffe og the samt vores gode orange småkager.

23.00: godnat og tak for i dag.

Kørt: 223 km

Søndag d. 16. februar (Bent).

Vi vågnede ved regnens trommen på taget, og der gik nogle Pukekoer (en slags blå rørhøns) rundt på pladsen. Vi kørte tilbage til Hokitika for at se Jadebutikken/museet. Det er ikke det samme, som vi har set på tidligere ture. Vi så nogle meget smukke jadesten, og nogle håndværkere som sleb jaden og lavede fine smykker. Merete købte et flot halssmykke. Vi fortsatte mod nord langs kysten, gjorde et lille stop ved Serpentine Creek, det

er floden, som de jaden, vi købte i går, er fundet ved. Floden er hegnet fuldstændig ind, måske det kræver tilladelse fra lodsejeren at samle sten der. Vi måtte droppe vores forehavende og kørte videre. Netop her går en hovedvejsforbindelse over bjergene via Arthurs Pass til østkysten. Der er kun få forbindelser fra øst til vestkysten. Vi kørte over floden Grey ved Greymouth. Desværre var der regnvejr ved Pancake Rocks, og derfor valgte vi at spise frokost på cafeen og vente på en evt. opklaring. Vi spiste vidunderlig fish and chips med salat. Iført regntøj og regnsko forcerede vi elementernes rasen og gik ud til klipperne,

hvis pudsige udseende netop er skabt af regn og vind. Der går en sti, som en del af tiden er imellem høj læ-ydende bregnebeplantning, men flere steder helt åben for at give udsyn til de smukke pandekagelignende klippesøjler.

Det kæmpe blowhole, hvor havets bølger slår kraftigt ind og skaber høje bølgeskulp lader sig selvfølgelig bedst opleve i dette stormlignende vejr. Vi fik taget nogle fine fotos, og briller og

kameraer måtte tørres bagefter. Vi handlede lidt i souvenir shoppen, inden vi kørte videre. Vi kunne forstå, at vejret ville byde på mere regn den næste dag eller to, så vi drøftede derfor, om vi skulle droppe besøget i Denniston (kulbyen), som vi ellers havde glædet os til og i stedet søge ind i landet. Vi kørte ind i landet langs Buller floden, og 10 km fra Westport holdt vi kaffepause. Derefter kørte vi mest i regnvejr ind til Murchison, hvor vi indlogerede os på Kiwi Park camperpladsen. Vi kom kort forinden forbi Buller Gorge Swingbridge, men kørte blot videre, idet den ikke virkede så indbydende i det våde vejr.

Kl. 20 spiste vi bøf med løg, stegte pommes frites og salat.

Dynerne blev serveret kl. 22:30.

Kørt: 230 km.

Mandag d. 17. februar (Anne-Marie)

Vi kører fra campingpladsen Murchison – Kiwi Park. Bents fødder ligner han har skoldkopper/blæner (efter sandfluebiddene) og er også temmelig rødt, så vi kører forbi "Lægehuset" i Murchison. Han skal lige ses på af en læge. Vi andre kører hen og får fyldt brændstof på camperen. På vejen kan vi se, der er så mange smukke haver ved villaerne. Bent kommer ud fra lægen, og han har fået recept på penicillin og noget creme til at smøre på fødderne. Lægen fortalte, at os europæere reagerer anderledes og ofte allergisk på sandfluerne. Buller Gorge Swingbridge er næste stop. Det er New Zealands længste swingbro. Det er tørvejr og 20 gr. Vi kan mærke, at der også er enkelte sandfluer her. Her mødte vi også 2 ægtepar fra Danmark. De var fløjet fra Auckland til Christchurch. Den første uge på Nordøen havde de kørt i personbil, og her på Sydøen havde de så lejet en lille autocamper.

På vejen mod Nelson mødte vi den første lidt vrede new zealænder. Han steg ud af bilen ved noget vejarbejde og gik op på siden af os og sagde, at vi godt kunne have veget ind til siden, så han kunne komme forbi! Vi stopper i Richmond – 13 km fra Nelson. Bent skal på apoteket og have købt penicillin m.m. Imens går vi andre til bageren og køber franskbrød og kager. Vi holder pause ved en strand og spiser

frokost i vognen. Her er mange kitesurfere – nærmest som ved Klitmøller – Cold Hawaii. Det er en flot by – meget mondæn – med palmer og nerier, som vi ellers ikke har set mange af.

Vi parkerer og får shoppet i Freshchoice supermarkedet i Nelson. Det er en stor by med mange forretninger og hængeplanter i hele hovedgaden, rigtig flot syn. Efter Nelson kører vi op i bjerge med hårnålesving mod Picton. Det er blevet smådryppevejr. Vi ser sortbrogede køer i lange rækker

– de skal malkes ude på marken.

17,25: 20 grader – vi stopper ved udsigtspunktet Cullen Point Scenic. Der er kik mod byen Havelock og Mahau Sound.

Vi camperer på Momorangi Bay med "søgrund" ved Grove Arm. Vores camper er parkeret, så vi har igen den skønneste udsigt fra vognen ned mod fjorden. Spiser chips og drikker et glas hvidvin. Naboen med lille pige – Emily – kommer hen til os og fortæller, at der er delfiner i fjorden, Queen Charlotte Sound.

Bent og Merete laver mad. Majs, ris og kyllingesmåkød. Drengene vasker op. Så er der delfiner igen, meget tættere på, og de springer op fra vandet og laver kunster. Det er fantastisk at se.

Cikaderne kan høres meget højt lige, indtil det blev halvmørkt ved ca. 20,30 – 21,00 tiden. Kørt 254 km.

Tirsdag d. 18. februar (Ejner)

Vi vågnede til en overskyet dag med finregn. Skyerne dækkede toppene på bjergene på den anden side af bugten. Ingen vind, alt spejlede sig i vandet. Det så flot ud. Søørverskibet, som vi havde døbt en 3 mastet skonnert, der var ankret op i bugten, var ved at gøre klar til at sejle. Alt dette gik jeg og nød, da jeg var på vej til mit morgenbad. Vi havde fået tildelt en adgangskode til toiletterne.

Der stod en ved døren, han kunne ikke huske koden. Jeg hjalp ham og han styrtede ind. Det var lige ved at løbe over for ham.

Udstyret med 50 cent fik jeg gang i bruseren. Der skulle være varmt vand i 10 min. Det fungerede fint. Bent kom også og gik i bad, han var hurtigere end mig i badet. Jeg valgte at få fuld valuta for bade mønten.

Tilbage fra badet fik vi morgenmad. Vi opdagede nogle små sjove fugle, som spadserede rundt ved autocamperen. Det var en vagtel, California Quail. Den blev også foreviget til fotokataloget over fugle i NZ.

Det begyndte at regne for alvor kl. 09. Vi gjorde klar til at forlade Campingpladsen og Sydøen. I dag skulle vi sejle fra Picton over Cook Strædet til Wellington. Bent startede med at køre, og vi kørte på små snoede veje mod Picton. Der er mange udsigtspunkter på denne rute. Når der var ophold i regnen, gjorde vi holdt og fik fotograferet den skønne udsigt. Vi havde nu 21 grader. På et af udsigtspunkterne ved Gouvernors Bay, mødte vi et par tyske piger. Vi fik en snak med dem, de var også standset for at tage billeder af udsigten. Nu var der mulighed for at få taget billeder af os samlet, og vi tog også billeder af dem. De 2 tyske piger havde taget turen til NZ, hvor de havde lejet alle overnatninger på Air BnB.

Det kan ikke undgås, at vi i autocamperen samler en kø af køretøjer. Vi kører ikke så hurtigt, og vi er på ferie. Så tager man en af de små vigepladser, så bliver der dyttet fra bilerne, der smutter forbi. Det er en venlig gestus, fordi de nu kan komme videre på turen. Jeg har oplevet, at selv om vi kørte op ad bakke, og det var en smal vej, og jeg syntes, vi havde en god fart, så kunne de helt store lastbiler ligge og følge med mig. Så var det ind til siden. Dyt dyt, så smuttede han forbi. På et af udsigtspunkterne, kunne vi se et meget stort område med store træstammer. NZ eksporterer træ til andre lande, noget bliver lavet til flis og brændt i varmeværker i stedet for kul. Træstammerne bliver fragtet rundt på NZ af store lastbiler med anhænger.

Så fik vi øje på færgen til Wellington, Interislander, som var på vej ud af bugten. Vi skulle sejle med Blue Bridge.

Nu var vi tæt på Picton. Vi havde lige et stop på et udsigtspunkt, hvor vi rigtigt kunne se færgehavnen og Picton by. Med rettidig omhu, så ville vi checke, om der var reserveret plads til os på færgen. Bent kørte frisk ind til færgeterminalen, men der var ingen plads, vi kunne parkere på. Vi kunne dog køre ned og holde i kø til færgen. Det ønskede vi ikke, så vi parkerede overfor terminalen og gik hen på færgekantoret. En venlig dame kunne bekræfte, at vi var booket ind. Nu var der god tid til at se os om i Picton. Det var bare helt umuligt at finde en plads til vores autocamper. Det regnede også lidt, så vi kørte lidt rundt og endte så på færgeterminalens båse. Ja, vi kunne da også tage vores frokost og vente på, vi skulle køre ombord. Der var allerede flere biler, der ventede ved færgen. Når man nu sidder og venter, så er det hyggeligt at betragte omgivelserne. Vores nabobil var en meget gammel Toyota. Der sad et par gamle fyre i bilen. Ikke som folk er flest. De var meget langhårede, langskæggede, ikke lige nyvaskede og i nogle gamle klæder med huller i. Vi mødte dem senere på færgen. Et sjovt par, brødre vil jeg tro. Da vi skulle til at køre om bord, kunne bilen foran os ikke starte. Jeg sprang ud for at hjælpe med at skubbe, men det var umuligt, da den var med automatgear. Vi fik bilen skubbet længere frem, men den var stadig i vejen for trafikken. Personale fra terminalen kom med et lille startbatteri, så kom der gang i bilen. Han fik lov til at køre ind og vente på færgen. Så var det vores tur. Vi kører til lugen, hvor den samme dame, som vi har snakket med tidligere, sidder. Nu er hun ikke helt tilfreds med os. Hun vil se vores rabatkort, for at vi kan få den rabat på sejlturen, som hun har givet os. Bent har tidligere sagt ja til, at vi havde FDM rabatordning, men..... Helt fint, det skulle da prøves. Åbenbart noget med et Blue Bridge kort. Vi bliver henvist til at køre lidt frem, da vi skal have kigget på vores billetter. Bent går ind på kontoret, hvorefter han kommer ud med "målebåndsdamen". Camperen måler 7,50 m. Enden på historien bliver, vi betaler lidt mere for at komme med færgen. Jeg tror faktisk også, at vi fik lidt rabat. Vi får nu lov til at køre ind i opmarchbåsen. Vi kommer i snak med et ungt par ved siden af os i en lille autocamper. Vi finder ud af, de er danskere og fra Horsens. De har været på farten på Sydøen så længe, at de har oplevet det frygtelige regnvejr, der har ødelagt mange veje til steder på Sydøen. Det vil tage meget lang tid at genetablere vejene. Vi kører ombord på færgen, på dæk 3. I salonen er der allerede optaget ved vinduesbordene, så vi finder et bord og slår os ned.

Toilet for mænd er lukket, så jeg bliver vist op på etagen med kahytterne. Der har man reserveret en del kahytter til toilet besøg. På vej tilbage til de andre, kommer jeg forbi et bord, hvor der sidder en ung mand i camouflagetøj og binder fluer. Han har hele bordet fyldt op med remedier til fluebinding. Han er lige netop i gang med at binde en flue. Jeg har selv fisket en del med flue og også været på kursus i fluebinding, så jeg får en snak med ham. Han binder selv fluer med hår fra forskellige dyr. Han er sikker på det har været en King Fish, vi havde set og fotograferet på lavt

vand ved campingpladsen i Momorangi Bay. Så er det tid til afgang med Blue Bridge. Vi er forsinket en halv time. Klokken er nu 14:30. Jeg går op, hvor jeg kan se Picton, når vi sejler ud. Ankertovet bliver halet ombord. Det er kontorpersonalet, 3 piger, der klarer det. Færgeren bliver startet op med en stor røgsky over havnen fra begge skorstene. Nu sejler vi stille og roligt ud af bugten. Jeg går ned til de andre, som er faldet i den frie Wi Fi. Nu kan der opdateres på Facebook. Bent og jeg går op og tager nogle billeder, men snart blæser det så meget, at

man næsten ikke kan stå fast på dækket. Det er en flot sejltur ud af bugten med flere sving, inden vi er på det åbne hav. Vi sidder og hygger os i salonen med kaffe/te og et stort stykke kage. Bent og jeg får taget en masse billeder. Vi sejler over Cook Strædet og når snart til den flotte indsejling til Wellington (Welly). Der er meget liv i havnen. Vi ser Maori både med op til 8 personer ombord.

Kl. 18:25 kører vi fra borde med mig bag rattet i dejligt solskin og 21 grader. Vi kører gennem Wellington, hvor der er meget trafik, og vi bemærker, at der er meget bedre veje på Nordøen. Vores mål er Paraparaumu ud for Kapiti Island. Vi vil se, om kan komme ud på Kapiti Island og fotografere fugle mm. Vi kører på SH1 State Highway, og der er også meget trafik. Pludselig går det hele i stå, da der er sket en ulykke et stykke forude. Trafikken kommer langsomt i gang, vi ser en ambulance køre forbi til uheldet. Efter 30 min kommer trafikken i gang igen, og vi kører forbi Pokerua Bay, som er en ret rå og barsk strand med mange store klipper. Kl. 19:40 kommer vi til Paraparaumu, hvor vi har tænkt os at campere for natten. Det viser sig, at alt er optaget. Vi finder så en free campingplads med havudsigt. Vi får parkeret autocamperen, så vi har den flotte udsigt fra vores spise/siddeplads. Vi når lige at se den flotte solnedgang. Hyggeligt sted, hvor naboen, 2 flinke fyre, bankede på og spurgte, om

vi ville have noget Kingfish, som de havde fanget og fået røget. De skulle videre på rejsen, og kunne derfor ikke nå at spise 40 kg fisk. Det ville vi selvfølgelig gerne. Fisken var vakuumpakket lige til at putte i køleskabet. Rigtig flinke fyre, som vi fik en lille snak med. Bent ringer om aftenen, for at bestille sejltur til Kapiti Island. Vi får en aftale i stand til sejltur tidlig næste morgen. Vi spiser til aften, rester bestående af 4 bøffer, kyllingestykker i sovs med hjemmet lavet tomatbrød med et par drypper olivenolie. Efter middagen forbereder vi madpakker, frugt og vand til den tidlige sejltur til Kapiti Island næste morgen. Kl. 22:50 går vi i seng efter en herlig dag med mange oplevelser.

Kørt: 73 km

Onsdag den 19. februar (Merete)

Vi stod op kl. 6.15, da vi havde bestilt en fugletur til Kapiti Island, men efter morgenmaden aflyste vi turen pga. regnvejr. Det ville være træls at gå rundt på øen og blive våd og kold. Også i lyset af at der var kommet rigtig mange byger i løbet af natten. Derfor skulle vi lige have revideret vores program. Vi fravalgte også Taranaki vulkanen, da der var mange kilometer at køre og vejret ikke var med os. Vi fik lige snakket om Anne-Maries og Ejners tur til Thailand for 8 år siden, spændende.

Kl. 7.50 var vi klar til afgang fra den gratis camperplads ved Paraparaumu i regn og dis. Vi kører på hovedvej 1 mod Taupo. Her kommer vi forbi mange majsmarker, kålmarker og andre ubestemmelige afgrøder. Vi så også et meget langt tog. Her larmer vejene ikke så meget som på Sydøen. Der er også store arealer med vinstokke, og ved Ohau så vi store drivhuse og marker med blåbær. Nogle steder så vi blå snerler i træerne, flot. Et sted så vi et stort udgået træ, der lignede en hel skulptur. Her var meget kvæg, kornmarker og en lufthavn med masser af lys. I Bulls var der mange statuer af tyre i forskellige udgaver. I vejkanterne var der mange flotte vejende græsser og en del græssende får. I Hunterville kom der flere lavtgående fly, og der var nogle flotte grå klinter og en høj bro over vejen.

Ved 10-tiden holdt vi formiddagspause tæt på Otiku ved floden Kawhatau. Derefter var Ejner chauffør. Pludselig fik vi øje på The Wool Company, og det skulle undersøges nærmere. Bent købte sokker, jeg købte garn, Ejner købte sokker og kasket og Anne-Marie købte tørklæde og garn. Det var en mega spændende butik med mange possum trøjer. Derefter tankede vi i Torea samt fyldte vand på. Vi tog billede af en Chrysler,

som holdt nær tanken. Da vi kørte ud af byen, var der en stor gummistøvle som vartegn, idet det var byen, som er berømt for gummistøvle. Vi så mange smukke sølvpopler og mange smukke bakker, som lyset falder på. På en mark lå en lang lige række af plastikindpakkebigballer. Vi kom forbi Queen Elisabeth Army Memorial Museum.

Der er rigtig mange vulkaner på Nordøen, også nogle, der har været aktive i nyere tid. Auckland ligger på ca. 50 udslukte vulkaner, og dette har man lært at leve med, men for os kan det godt virke lidt skræmmende. Vi blev også lidt betænkelige, da vulkanen på White Island gik i udbrud, kort før vi skulle hertil, og Bent kunne godt have tænkt sig at have taget billeder af den, men det blev der heldigvis ikke noget af.

Nu fik vi udsigt til vulkanen Mt. Rapahu, 2.797 meter høj, lige fremme. Ved fotostop stod vi lige i kanten af et næsten afblomstret lyngareal. Vi kunne se tydelige tegn på erosion i landskabet her, hvor vi kørte i 1.000 meters højde, og der var hede og klitbevoksning. På denne strækning med vejarbejde havde de lige lagt ny stenbelægning. Det lød ikke så rart, når stenene slog op på bilen og i hjulkasserne.

Ved 14-tiden var vi ved Lake Taupo. Her fodrede vi sorte svaner, og bagefter fik vi frokost og kaffe/the ved et af de opstillede borde. Vi fik madder med røget kingfish, uhm lækkert, samt ostemadder. Efter frokosten kørte vi lige ud i vejarbejdet igen. Nogle steder på rastepladser for vejarbejdere ligger der grusbunker med numre på.

Ved 15.30-tiden var vi ved Huka Falls, men ret hurtigt vendte vi, og Ejner kørte alt hvad remmer og tøj kunne holde hen til sluserne, som åbnede kl. 16. Et horn hylede nogle gange, inden vandet fossede ud, imponerende, så meget vand, der kom væltende. Stedet har været brugt til en scene i Hobbitterne.

Bent var igen chauffør, da vi kørte tilbage til Huka Falls, og vi kom forbi en stor golfbane. Vi nød udsigterne fra vandfaldet, som er i flere niveauer. Vandfaldet præsterer 200.000 liter vand i sekundet. På vej tilbage til bilen hørte og så vi en tui.

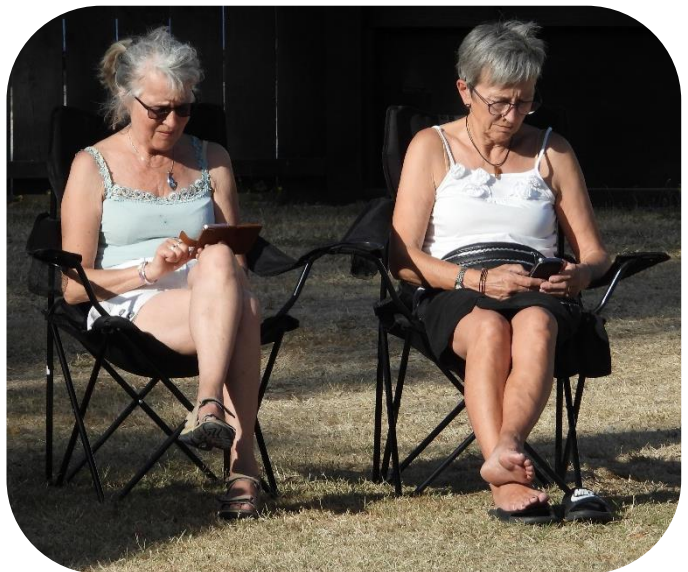

Lidt i 18 fik vi plads på Top 10 Holiday Park i Taupo på plads nr. 19. Her var der mange gamle biler, så mændene forsvandt lynhurtigt med deres kameraer. Der skulle være træf for veteranbiler i Napier i weekenden. De regnede med, at der ville komme ca. 400 gamle biler.

Vi piger sad foran camperen og nød dagens sidste solstråler samt lagde lidt billeder på FB. Menuen bestod af en mad med lækker røget kingfish, derefter Ejners dejlige æggekage med bacon, råstegte kartofler, peberfrugt, løg og tomat. Det tog en evig tid for mændene at vaske op, fordi de var faldet i snak med et par fra Rønne, som lige var med inde at se vores vogn samt få en snak, mens vi var ved at flette en snor til Anne-Maries jade smykke. Kl. 23.30 var det tid at se dyner.

Kørt 356 km.

Torsdag d. 20. februar (Bent).

Til morgen spiste vi ovnopvarmede rundstykker, det var dejligt. Inden vi forlod camperpladsen, dumpede vi grå og sort vand, gulvet blev fejlet - der blev næsten et helt læs hø. Myggestikkene blev optalt, Anne-Marie havde fået et par stykker, men humøret var højt, måske vores wifi havde gjort sit til det. Vi forlod pladsen og gjorde på vej videre højt over byen et fotostop. Her over byen kunne Lake Taupo ses i sin fulde udstrækning med den store Ruapehu vulkan som baggrund. Vi kørte lige ud til kraftværket nær Huka Falls en gang mere, vi ville prøve, om vi kunne finde det sted bag kraftværket, som vi hørte om tidligere på turen, hvor vandstrømmen er særdeles voldsom, når sikkerhedsslusen bliver åbnet. Vi kørte lidt forkeret, og nåede første frem da vandet var begyndt at strømme, ærgerligt, men vi fik da lidt bedre billeder end i går. Vi kørte videre til Wai-O-Tapu, lugten af svovl omklamrede os, jo nærmere vi kom. Vi købte billetter for 130\$, lidt dyrt, men det er et fantastisk stort område og rigtig spændende. Vi gik rundt i 3 timer, nogle af stierne er i øjeblikket ødelagt, og derfor var rundturen nogle steder erstattet af frem og tilbage. Flere steder bobler det op med kogende vand, nogle steder i boblende mudderpøle, andre steder i hule åbninger, her ses kun vanddamp og høres en voldsom susen. Det meste lugter ikke så godt, men flere steder var der smukt vand, grønne og røde farver.

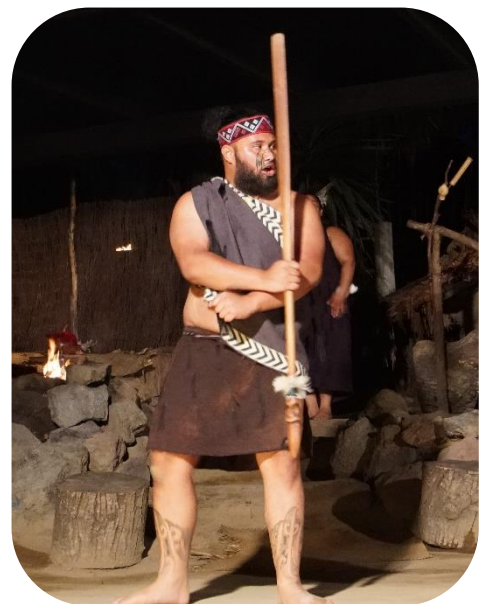
Surrealistisk at gå rundt i dette næppe kontrollerede miljø, tænk hvis – nuvel, vi slap igennem uden skrammer. I butikken købte vi lidt bluser, sokker med mere, vi kunne ikke betale med kontanter, det har de ikke brugt i flere år her. Vi spiste frokost i bilen, inden vi kørte videre til Mud Pooles, et nærliggende område med stor aktivitet. Stedet ligger lidt øde, der er ingen entre, opsyn

eller lignende. Vi blev lidt utrygge ved nogle mænd, som sad i skyggen og indtog noget spiseligt, og smed tomme dåser eller lignende ind i buskadset bagved. Vi skiftedes til at holde vagt ved bilen. På vej til Rotorua holdt vi ind ved Maori Tamaki landsbyen, men det var ikke muligt at kigge indenfor, så vi fortsatte ind til byen, og gjorde holdt ved Puhutu Geyseren, men blot for at konstatere at parken, hvor den ligger kun er tilgængelig mod entre 60\$.

Vi søgte ned til søen, parkerede og gik på isbar. På modsatte gadehjørne lå en jadebutik, så pigerne blev hurtigt færdig med isen, og gik på indkøb. Vi havde bestilt billetter til en Maori aften i Mitai Maori Village, et familiedrevet oplevelsescenter. Vi kørte dertil, det ligger i udkanten af Rotorua. Kl. 19:30 blev vi budt velkommen, og et stort "tag selv bord" stod klar. Vi fik skaldyrssuppe, kylling og lam, 3 slags kartofler, ris samt salat. Til dessert var der forskellige kager og is samt konserveret frugt. Efter middagen var der show: først var vi ved floden, hvor vi så krigerne ankomme sejlene i waka'en i mørket, kun oplyst af fakler. Derefter var der musik og optrædende. Vi var i selskab med omkring 40 andre gæster, og vi havde valgt en chef, som skulle gå på scenen og hilse på Maori høvdingen og om muligt sikre, at vi alle blev vel modtaget. Maorierne ser frygtindgydende ud med deres store ansigtstatoveringer og spyd, kastevåben og lign. Fortælleren var god, og vi fik vist forskellige fangstmetoder til duer og krabber med de store sølvbregner. Vi hørte om, hvorledes Maorierne i 8 meget store kanoer var kommet til NZ fra Polynesien, de 7 kom frem, den sidste havnede i Australien. Til slut gik vi en lille tur i den meget mørke skov og fik i lommelygtens skær fremvist forskellige træer og hørte, hvorledes de alle kunne bruges til forskellige formål. Blandt andet hørte vi om den lammende effekt den nederste del af sølvbregnens stamme har, og at cabbage/Yucca frugtklasserne er gode til at holde

et bål i gang. Vi sluttede ved kildens klare vand, som vi også havde fået til aftensmaden. Lommelygten blev slukket, og nu kunne vi se glow worms, overraskende, men smukt. Aftenen sluttede kl. 22, hvorefter vi kørte ind i byen, tæt ved søen havde vi spottet en mulighed for overnatning. Vi fandt stedet, der var skiltet nogle få parkeringspladser til overnatning, de var vist alle optaget. Vi tillod os at udnævne en yderligere parkeringsbås til campingplads, blot for en nat. Kort efter fik vi opbakning til ulydigheden af yderligere en pige fra Canada. Formaningen om ikke at drikke alkohol udendørs overholdt vi strengt, og sluttede den spændende aften af med lidt øl/rødvin i camperen.

Kørt 114 km.

Fredag d. 21. februar (Anne-Marie)

Klokken er 8,30, og vi kører langs Lake Rotoroa, inden vi skal hen at se Lady Knox Geyseren i Wai-O-Tapu. Vi skulle være der kl. 10,00 ca. Der var opsat bænke, og der var mange tilskuere med mange sprog. Kl. 10,15 blev der af en dame tilsat sæbe og Lady Knox begyndte at reagere. Hun spruttede til sidst som et andet fyrværkeri. Flot syn, men det varede kun ganske få minutter. Sidst Merete og Bent så geyseren, var der mere fut i den.

Vi handlede ind i et supermarked New World.

Madvarer – øl – vin m.m.

Vi skal til Matamata – Hobbiton. Vi troede, vi selv kunne gå rundt i området, men vi skulle købe billet med guide. Prisen var 168 nz dollar for 2 personer, dvs. ca. 760 kr. Det lød af meget, men det skulle vise sig at være alle pengene værd. Vi skulle starte med at køre i bus fra billetsalget gennem den store fårefarm. Dernæst gennem frodige og bakkede landskaber – en storslået natur med store vidder. I bussen var der en storskærm, der startede med, at

filminstruktør Peter Jackson fortæller om, hvorledes han fløj i helikopter over det meste af New Zealand for at finde det helt rigtige sted for filmoptagelser til Hobbiton og Ringenes Herre. Hobbiton ligger eventyrligt. Ejeren af jorden, Alexander Family, var med på ideen. Det er blevet en kæmpe forretning for de herrer, Peter Jackson og Russel

Alexander. Det var i marts 1999, at konstruktionen af Hobbiton startede. Der er 44 Hobbit hytter med flotte haver – frodigt med blomster, urtehave, frugttræer og perlehøns, der gik og nippede i græsset. Et træ var kunstigt lavet for at opnå en hel speciel farveeffekt. Da det stod færdigt, var instruktøren ikke helt tilfreds, så alle blade blev malet om. Vores guide var en dygtig og inspirerende fortæller. Under gåturen i Hobbiton fortalte han om stedet, om forvandlingen fra farmland til filmkulissen Hobbiton. Med passende mellemrum fik vi selv tid til at gå og undersøge Hobbit hytterne, se Bilbos hjem, Sækkerdyb og ellers beundre stedet. Han fortalte bl.a., at der havde været 300 lokale, der var statistere i filmen Hobbiton. Turen sluttede af med et glas øl eller cider på kroen The Green Dragon. Der er mulighed for forskellige typer billetter til Hobbiton. Vi købte den 2 timers guidede tur med shuttlebus. Man kan mandag – onsdag samt søndag købe hele pakken dvs. med et overdådigt middagsbord med drikkevarer. Efter middagen på The Green Dragon, når mørket falder på, udleveres der lanterner, så man selv kan lyse vejene i området (The Shire) op. Efter 2 timer var eventyret slut. Det var en stor oplevelse.

Vi kører 16,20 til Waitomo Top 10 Campingplads. Vi køber billetter til næste dag til Glow Worms Grotterne.

Vi spiser – vasker op – og får et spil 500.

Tak for i dag.

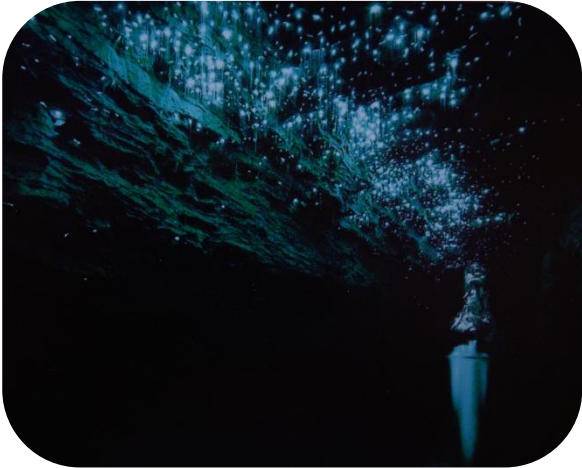
Kørt 232 km.

Lørdag d. 22. februar (Anne-Marie)

Vores billetter til Waitomo GlowWorms grotterne inkluderer en guidet rundvisning. Vores guide er oldebarn af ham, som var med til at finde grotterne i 1887. Allerede i 1889 begyndte turisterne at komme for at se grotterne. De imponerende kalkstengrotter består af stalaktitter og stalagmitter og en stor katedralhule. Medens vi er i grotterne, er der flere hold derinde. En fra et andet hold synger Elvis Presleys "Falling in love with you" - det lyder virkelig smukt. Til slut går vi alle på holdet ombord i en båd, som flyder stille af sted nærmest som under en mælkevej af stjerner bestående af hundredvis af sankthansorm. Waitomo kommer af wai (vand) og

tomo (hul eller skakt). Der er mere end 300 kortlagte grotter i området, hvoraf Glow Worm grotten er en af de største.

Det er lidt gråvejr i dag, men der er en god temperatur 22 grader. Vi får tanket diesel på camperen, inden vi kommer til Hamilton. Vi beslutter os for at spise frokost i camperen, da det nu er begyndt at stå ned i stænger. Vi er så heldige, at det er blevet tørvejr, da vi går ind i Hamilton Gardens. Hamilton Gardens er en offentlig park på 54 hektar og besøges årligt af over 1 mio. Da vi kom ind i haven, var der musik på en lille plaza – musikere med deres instrument (lignede en lille guitar) spillede sammen bl.a. Beatles melodier. Der er spændende haver fra forskellige verdensdele – asiatiske – kinesiske- japanske og italienske haver. Der er også haver med forskellige stilarter bl.a. Renæssancehave –

surrealistisk have og Tudor have fra Tudor-perioden ml. 1475 og 1603. Tudor var oprindeligt en kongeslægt, der stammede fra Wales, iflg. Denstordanske.dk Endvidere var der en stor urtehave med al verdens urter – bl.a. artiskok. Og selvfølgelig var der også en maori have.

Vi tilbragte nogle timer i Hamilton Gardens, inden vi kører videre i silende regn med et lille stop i nærheden af Pokeno, hvor vi køber lidt forfriskning på McDonald. Ejner synes, de har fået konkurrence, fordi Merete og jeg her på McDonalds straks slår over på WiFi på mobilen. Han foreslår, at Bent og ham kommer til at hedde Wi og Fi. Vi kører videre og ankommer efter en snørklet tur til Piha Domain campingplads i Piha. Vi går en lille tur til stranden med det sorte sand. Piha Beach er New Zealands mest berømte surferstrand. Vi nyder en tår øl, da vi kommer tilbage og aftenens menu er venøsteaks – kartofler – gulerødder og champignon sovs (Knorr's den bedste fra DK).

God nat ved 23,00 tiden.

Kørt 236 km

Søndag den 23. februar (Merete)

Vi havde kun fået udleveret 3 nøgler til toilet og bad, så vi måtte skiftes. Vores opvaskebalje var fyldt med vand fra nattens regnvej, da Ejner ville vaske op inden morgenmaden. Vi snakkede med nogle fra Leipzig, som var på en 3 måneders tur.

Efter morgenmaden skulle der igen vaskes op, inden vi gik til stranden. Ejner gik halvvejs op ad

"bjerget" til en udkigspost. På toppen af "bjerget" havde der under 2. verdenskrig ligget en radarstation.

Ved stranden var der gang i 3 børne-surfer skoler, hvor børnene var meget engagerede. Anne-Marie og jeg gik tilbage til bilen og nød solen i vores strandstole, mens mændene fik luftet kameraerne. Bent fik fotograferet en isfugl, der sad i nogle buske ved vandløbet. Kl. 11 var vi klar til afgang fra Piha Camperplads efter at have afleveret nøglerne. Bent var chauffør på den snørklede vej. Her gjorde vi stop ved et udsigtspunkt. Jeg følte mig ligesom dem i TV-udsendelsen, "Rundt på gulvet", idet jeg ikke kunne gå inde i camperen, da den holdt temmelig skævt, og vi var nær aldrig kommet derfra igen, da hjulene bare snurrede rundt. Bent måtte bakke et godt stykke for at få tilløb, pyh, det lykkedes. Langs vejen groede der nogle tykke høje bambus, og der var også mange blå snerler. Jeg pillede mit sjal fra hinanden, da jeg ikke syntes, at farverne var harmoniske sammen. I stedet strikkede jeg en ny begyndelse i matchende farver.

Lidt i 13 holdt vi ved Muriway Beach ved sulekolonien. Der var suleunger i alle størrelser. Nogle var flyvefærdige, andre var små og havde bare dundragten. Lugten af guano var stram. Ved 14-tiden gik vi piger tilbage til bilen for at arrangere frokost, hvorefter mændene kom. Da vi havde spist frokost, og kameraerne var rensset for havvand, gik vi op til Muriwai Campground at bestille plads. De undrede sig over, hvor vores camper var. Vi fik en dobbeltplads, nr. 27 og 30, så vi kunne holde med siden mod vandet. Herefter kørte vi ud at lede efter supermarkedet. På vejen kom vi forbi mange store flotte hawaii-blomster og kannær. Endelig fandt vi supermarkedet Fresh Choise i Waimauku. Vi købte også et vaskeskind til bilens vinduer, og Ejner købte en smart æggekoger. Kl. 17.15 holdt vi på vores plads. Vi fik vasket tøj og hvis vi var i nærheden af køkkenet, så var det muligt at komme på nettet. Bent gik på suletur, og da han kom tilbage et par timer senere, var han overskidt på ben, bukser, jakke og hat, så han blev sendt i bad. Inden middagen havde vi lige en opvask, der skulle klares. Vi fik lamme T-bone med kartofler, majs og champignonsauce, mums.

I dag ringede Sander til sædvanlig tid. Det er ikke hver dag, der har været forbindelse til omverdenen. Mændene vaskede op, og imens lavede vi regnskab for vores tur indtil videre. Desuden fik jeg taget billeder af Kjestens (mørk grøn) og min (lys grøn) possum trøje. Ved midnat var vi klar til at gå i seng efter at have kigget på Sydkorset.

Kørt 85 km.

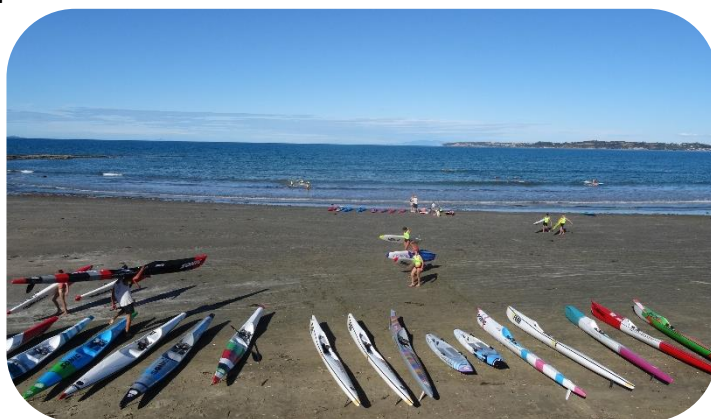
Mandag d. 24. februar (Bent).

Badevandet var meget varmt her til morgen, men det var dejligt at få fuglemøget skyllet af. Det var en dejlig campingplads, naboen var fastligger med rigtig mange blomster/planter rundt om campingvognen, - hyggeligt. Vi fik vasket op, hældt Wifi på telefonerne og vasket kameraerne efter gårsdagens strabadser. Vi forlod campingpladsen kl. 9:45 og kørte af den snørklede vej tværs over øen, den er ikke særlig bred her nord for Auckland. Vi kørte til Orewa, på anbefaling fra dem vi mødte ved Waitomo. Vi indlogerede os for de sidste 2 nætter på Red Beach, Top 10 Holiday Park. En lille hyggelig plads, liggende i bymiljø. I køkkenet stod der efterladenskaber fra tidligere besøgende, måske fra nogle som umiddelbart efter besøg her skulle aflevere camperen og

derefter rejse hjem. Vi fandt banan, avokado, the, rengøringsmiddel, sneglehuse, servietter og passionsfrugter. Vi kørte ud af halvøen, for at finde stedet, hvorfra det skulle være muligt at sejle til Tiritiri, et lille naturreservat, hvor det skulle være muligt at finde mange fuglearter, måske også Kiwi. Halvøen ved Orewa er tæt bebygget, der lå mange store og fine ejendomme her, mange af dem med fin udsigt over bugten. Vi fandt færgehavnen, blot for efter nogen søgen og spørgen at konstatere, at færgen ikke sejler til Tiritiri mandag og tirsdag. Færgen sejler mange gange dagligt mellem Orewa og Auckland, da den sikkert bruges af mange pendlere. En af de næsten daglige afgange laver et øhop til Tiritiri om formiddagen, og om eftermiddagen et hop retur. Her ved færgehavnen var det også muligt at campere, her kunne vi fint have holdt for natten. Vi spiste frokost, sad udenfor ved campingbordet her ved Golf Harbour. Mågerne sad pænt og ventede på rester. Efter frokost fandt vi en ung mand, som tilbød at sejle os over til Tiritiri næste dag. Vi aftalte at ringe til aften for endelig confirmation af aftalen. Vi ombestemte os i løbet af eftermiddagen, var lidt usikre på, om det ville forstyrre vores planer og forberedelse til hjemrejse. Jeg skrev en SMS til ham om vores valg.

Tilbage på camperpladsen hyggede vi os lidt med opvask, en øl og senere gik vi en tur til stranden. Der var kæmpe aktivitet, den lokale surf og kajakscole var i gang med at træne unge mennesker. Vi samlede nogle flotte muslingskaller. Til aften grillede vi "ribbensteg" på den store gasgrill. Vi sad ude og spiste, og ænderne kom og

nappede os i fingrene. Efter opvask gjorde vi grillen grundigt ren. Wifien var sluppet op, så vi måtte købe noget ekstra.

Kørt 84 km.

Tirsdag d. 25. februar (Anne-Marie)

Det er en dejlig solrig morgen. Vi spiser morgenmad udenfor.

Kufferterne bliver fundet frem, og vi begynder at pakke, da vi skal rejse hjem i morgen. Vi gør rent i autocamperen, så der ikke er så meget i morgen.

Lige efter går vi en tur til stranden.

Ejner fik badet 2 gange. Merete og jeg småbadede (grin), der var så meget tang, så det var svært at komme igennem, syntes vi.

Bent fik øje på isfuglen, vi andre så den kun flygtigt. Vi var næsten de eneste mennesker på stranden.

Vi får frokost og der er ren afslapning i solen – og 30 grader.

Vi gik ved aftenstid en tur til købmand og købte rosé vin– kiks og juice. Aftensmaden spiste vi

udenfor. Pulled pork – ris og salat. Vi talte med 2 hold danskere – Roskilde og Aalborg. Vores ænder kom flittigt og besøgte os. En af ænderne, den sorte, kaldte vi for "chefen", det var ham, der bestemte, kunne vi se. Den ene nappede Ejner i tæerne.

Det ene ægtepar fra Aalborg have forinden været i Australien og skulle nu videre til Bali. Vi hyggede os i camperen om aftenen med kaffe og rødvin. Inden sengetid får vi lige en briefing omkring turen til Singapore.

kørt: 0 km

Onsdag d. 26. februar (Ejner)

Syd korset står flot og klart på himlen. Klokken er kun 5 om morgenen her i NZ. Den er 17 i DK. Jeg nyder den lune morgenluft. Jeg har været heldig at se flere stjernesud, men ikke denne morgen. Kigger over på autocamperen, som har været vores hjem i næsten 3 uger. Den har gjort det godt, Vi har kørt mange kilometer i den. Næsten 4000 km.

I dag går turen tilbage til DK.

Der er lidt tid til klokken 06:30, hvor vores mobiltelefoner ringer.

Jeg smutter i seng igen, indtil alle mand skal op. Det er nok her om morgenen, man kommer hinanden mest ved. Alle skal have tøj på. Alle tager turen over og får sig et brusebad. Første mand fra badet koger vand til kaffen, dækker bord mm. Ved morgenbordet tager vi en snak om de ting, vi skal nå, inden vi sidder i flyet til Singapore.

De sidste ting skal pakkes ned i kufferterne, der skal vaskes op efter morgenmaden, autocamperen skal gøres ren, der skal dumpes toilet og kloakvand, der skal fyldes frisk vand på autocamperen. Vi skal huske at

aflevere chippen til campingpladsen.

Kl. 09:30 går turen til lufthavnen, planen er at køre efter lufthavnen og på vejen køre omkring og aflevere autocamperen. Der er meget trafik mod Auckland, så vi holder i kø pga. vejarbejde. NZ har faktisk en rigtig god kø kultur. Selvom de kører i den "forkerte side", så er de flinke til at give plads. På turen får vi en flot udsigt til Auckland. Højhuse og TV tårnet stråler i morgensolen. Vi runder lige tankstation Mobil, autocamperen skal fyldes op med diesel, inden den skal afleveres.

Det viser sig så, at Apollo har skiftet adresse. Heldigvis har jeg ikke smidt alle papirer væk, så vi finder den nye adresse. Det er et stort opsamlingssted for autocampere. Vi får læsset vores bagage af vognen, og den sidste rengøring foretages. Der kommer en sød pige fra kontoret og gennemgår autocamperen. Vi har været uheldig med højre sidespejl. Der kommer en mere og kigger på skaden, og han vurderer skaden til 700-800 NZ penge. Aftalen bliver, at vi sender den dokumentation, vi har på modparten på mail til Apollo.

Bilens tæller stod på: 23.042 km

Kørt: 67 km

Så bliver det tid til afhentning i lufthavnen. Vi får alt vores udstyr læsset ind i bussen. Så går den vilde jagt til lufthavnen, omkring flere hoteller, idet der skal flere med bussen. Et sted tager det lidt længere tid, og der får vi ny kvindelig chauffør. Hun kører rask til, fantastisk med sådan en stor bus og så i venstre side! Tænker lige på de knap 4000 km vi har kørt i autocamperen, den var kun 7,50 m lang, der skulle der også holdes udkig, når der skulle svinges. Kommandoen venstresving: lille sving, højresving: stort sving. Det virker. Vi når lufthavnen i Auckland, får læsset kufferterne af bussen. Kommer ind på lufthavnen, der er aircondition, det er dejligt.

Ret hurtigt kan vi se, der er mange mennesker, der skal samme vej som os. Vi får alle scannet vores pas, men får kun **en** mærkeseddel til vores kufferter. Vi må hen i køen for indcheckning. Det ender med, at vi får mærkeseddel til alle kufferter, og de bliver checket ind til Ålborg.

Nu går turen til securitycheck, pas kontrol, og man går så i gåsegang i de dertil indrettede båse. Egentlig ret hyggeligt, der er ingen stress, alle må indrette sig på tempoet. Så skal vi lige checkes igen. Til sidst når vi målet; det store securitycheck.

Det er egentlig lidt forskelligt fra land til land, hvad man vil have afmonteret og puttet i bakkerne. Denne gang skulle livrem og sko også afmonteres for mig. Alle kommer godt igennem. Så er der tid til at se på indkøbsmuligheder. Der er god tid, inden vi skal om bord på flyet. Tid til lidt indkøb og lidt mad. Merete og Anne-Marie tager en sandwich, så

har de mere tid til indkøb. Bent og jeg går på restaurant og får en god gang Fish and Chips. Vi tager også en god øl til. Pigerne slutter sig til os, og vi begiver os til gaten.

15:15 skal vi flyve med Singapore Airlines i en A 380. SQ 286. Verdens største passager flyvemaskine. På vej til gaten får vi syn for sagen, det er en ordentlig kleppert af en flyvemaskine. Der er 2 etager i flyet til passagerer. Vi skal bo på monkey class på række 54, 3 sæder i venstre side og 1 sæde i midterafdelingen. Vi sidder tæt sammen, det er hyggeligt. Jeg er heldig at få sædet ved vinduet. Jeg får lavet video af departure fra Auckland. Et fantastisk fly, ikke ret meget støj, V1 nås, alt er ok, vi fortsætter til V2, og så er vi i luften. Flyet stiger flot op over Auckland, vi følger NZ kyst et stykke vej, inden kursen går mod Singapore.

Nu starter de søde stewardesser med at dele varme vaskeklude rundt. Så kan fingre og mulen rengøres til det forestående måltid. En lille pose chips deles rundt og valgfrie drinks. Lidt efter deles et måltid mad ud, og her kan du også vælge, hvad du vil drikke til maden.

I gamle dage fløj man BYOD, bring your own device med i flyet. I dag er der underholdning i form af små iPads med multimedie adgang. Her er noget til alle aldre i form af film, lyd, video, TV og spil. Alle siddepladser er udstyret med pude og tæpper. Man slapper af, måske får man monteret disse frygtelige kompressions strømper. Jeg kan se, at de hjælper, alle er røde i hovedet efter påmontering af disse.

Vi overflyver et stort stykke af Australien, som kan skimtes mellem skyerne. Vi flyver i 10 km højde med næsten 900 km/t. Vægt på flyet er ca. 347 tons. Så sker der noget mærkeligt, solen går ned og nattens skygge indhenter flyet, det bliver stille og roligt mørkt udenfor. Lidt mærkeligt at opleve. Vi flyver næsten 900 km/t, men nattens skygge bevæger sig med ca. 1600 km/t. Derfor bliver vi indhentet. Bent laver en aftale med en af stewarderne. Vi får lov til at komme på rundvisning i flyet. Vi går op ad en trappe bag i flyet og få en gennemgang af Buisnes class. Fantastisk luksus, små kabiner med plads til, at man kan ligge ned og sove. Der er et lille bord og alt multimedie isenkram. Vi ender med at kigge ned foran i flyet til indgang til cockpittet. Vi har fået lov til, når vi er landet i Singapore, at komme ned og hilse på kaptajnen samt se cockpittet. Det bliver en stor oplevelse.

Tilbage på vores pladser kommer der lidt mere at spise. Der er hele tiden nogen, der tilbyder noget at spise eller drikke.

Ca. 20:55. Indflyvning til Singapore foregår stille og roligt, der bliver spillet musik over højttalerne, Elton John, You are looking beautiful tonight. Jeg filmer indflyvningen til Singapore.

Fantastisk flot landing, blød opbremsning, og så taxier vi til terminalen. Da flyet står stille, går vi alle mand sammen med stewarden til cockpittet. Det er fantastisk at se, hvor man flyver og styrer denne fantastiske flyvemaskine. Vi får en lille snak med piloterne. Indflyvningen til Singapore foregik med en fart på 182 knot. Når man taxier med så stort et fly, skal man

vide, hvor meget plads, det skal have. Det klarer man ved at filme næsehjulet. Når næsehjulet kører lige på den gule streg på banen, så er der plads til flyet. Merete og Anne-Marie får set, hvor piloterne sover. Der er 4 piloter med på sådan en tur fra Auckland til Singapore. Vi får sagt pænt farvel til kaptajn og 2. pilot og begiver os til terminalen.

Der er lidt tid, til vi skal videre til KBH. Det er den længste tur. Vi skal flyve fra Singapore kl. 23:55 og regner med at være i KBH 06:00. Efter div. check bliver vi enige om at finde et sted og få en forfriskning.

Turen til KBH skal flyves i en A 350, SQ 352, vi skal sidde på række 50 på samme måde som i A 380. Bent får vinduespladsen og jeg sidder ved midtergangen.

Kl. 23:55 flyver vi til KBH. Jeg kommer ret hurtigt i snak med mine medpassagerer. Det tegner til at blive en god tur.

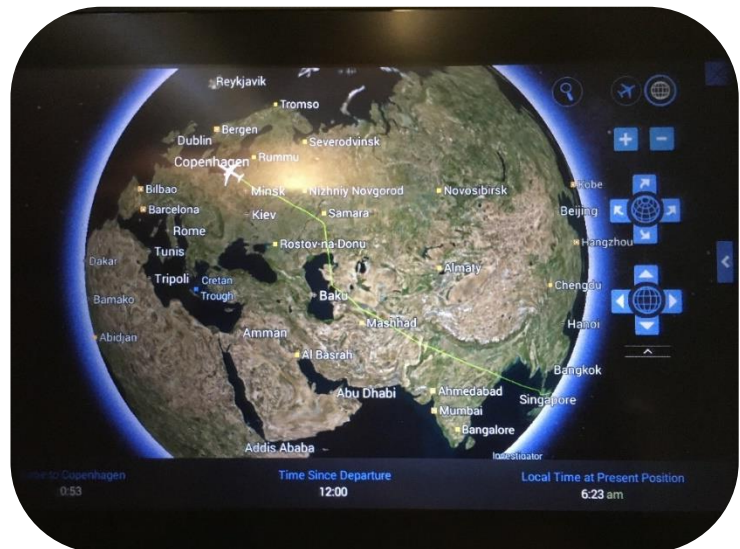
Torsdag den 27. februar (Merete)

Vi startede fra Singapore kl. 0.20. Vi var ved at være temmelig brugte. Ret hurtigt blev der serveret noget at spise, men Bent og jeg fravalgte, da vi ville forsøge at sove. På et tidspunkt fik jeg en is, som jeg gav videre til Bent. Dagens rute: Singapore, Delhi, Kabul, Det Kaspiske Hav, syd om Moskva, nord om Litauen, Bornholm og København, 10.460 km.

Over Delhi var der et smukt lyshav. I løbet af natten fik vi en bolle og et æble. På et tidspunkt spurgte Bent ind til vores fly til Ålborg. Vi var 20, der skulle med SAS kl. 7 og nogle med Norwegian kl. 7.30. Et par gange i løbet af natten var der temmelig uroligt, så personalet blev bedt om at sætte sig ned.

Et par timer før landing fik vi en lun klud, og så blev der serveret morgenmad: røræg med kyllingepølser eller nudler med champignon. Bent tog heldigvis nogle gode nap søvn i løbet af natten. Han plejer ikke at kunne sove i flyet.

Vi landede kl. 6.15, og der stod en og sagde, at vi skulle gå til Gate B9; det var bare service, da vi havde travlt pga. forsinkelse. Vi gik direkte i flyet. Der var en smuk solopgang over København. Vi kørte fra gaten 7.05 og hen til afisningen. Kl. 7.18 startede vi, og en halv time senere landede vi i Ålborg til en smuk solopgang. Der var ingen toldere, så vi kom hurtigt ud til den stivfrosne bil. Efter kort tids kørsel begyndte det at sne.

Ca. 9.30 afleverede vi vores rejsekammerater i Nicolai Gade, hvorefter vi lige kørte forbi Sander for at sige hej og få rugbrød med hjem. Sander blev meget rørt over, at vi lige kom forbi. Omkring kl. 10 kom vi hjem til et koldt hus. Vi havde skruet ned for varmen, så Berith ikke skulle forbi så tit for at vande hele menageriet. Der blev dog hurtigt sat varme på huset.

En rigtig dejlig ferie med et væld af gode oplevelser og hyggeligt samvær var nu til ende, underligt.

Kærlig hilsen

Anne-Marie og Ejner

Merete og Bent

Kort på næste side. Turen er markeret med orange.

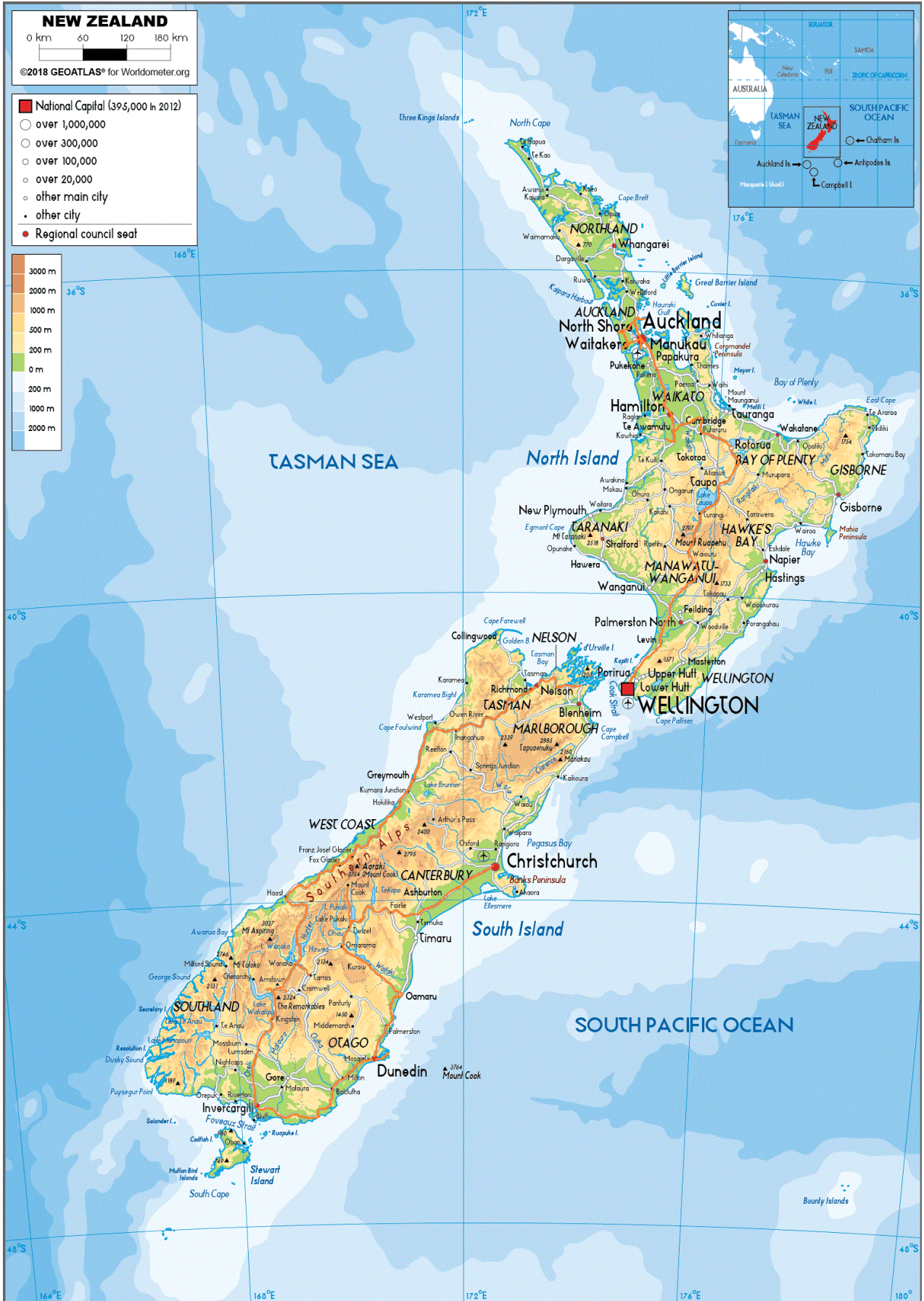
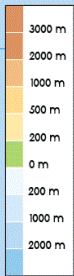

NEW ZEALAND

0 km 60 120 180 km

©2018 GEOATLAS® for Worldometer.org

- National Capital (395,000 in 2012)
- over 1,000,000
- over 300,000
- over 100,000
- over 20,000
- other main city
- other city
- Regional council seat

Fakta om NZ

New Zealand er 6 gange større end Danmark.

Landet kaldte maorierne Aotearoa – den lange hvide skys land.

Antal indbyggere: ca. 4,8 mill. – et meget venligt, hjælpsomt og stolt folkefærd og let at komme i snak med.

Der bor ca. 377.000 mennesker i Christchurch.

Wellington, der ligger på Nordøens sydspids, har siden 1865 været hovedstad og har ca. 419.000 indbyggere.

Antal får: 50-80 mill.

Antal kvæg: 8 mill.

Omkring år 1280 indvandrede et polynesiske folk til New Zealand. Dette folk blev kaldt maorier.

Personlig udsmykning i form af flot svungne tatoveringer var også en stor kunst, så folk kom til at se skræmmende ud. Mændene blev tatoveret i ansigtet og på balderne, mens kvinderne blev tatoveret i ansigtet og på brystet. De var et stammefolk, som med næb og kløer forsvarede identiteten fra deres forfædre. Befolkningen på Sydøen eksporterede jade.

Englænderen James Cook kom til NZ omkring 1770 med skibet Endeavour og fik stillehavsområdet på landkortet. Forinden havde hollænderen Abel Tasman besøgt området i 1642. Omkring 80 % af befolkningen er i dag af europæisk afstamning og ca. 15 % er maorier.

Træbregnen, Silver Fern, er NZ's nationaltræ og pryder bla. nationalholdet i Rugby – All Blacks – mærke.

Pohutakawa, NZ's juletræ er den nationale plante.

Kiwien er den nationale fugl,

NZ folk kaldes kiwier.

Frugten kiwi dyrkes også her, men vi så ingen.

Dyrelivet er meget specielt her, da der ikke fra starten fandtes rovdyr/pattedyr på øerne. Flere fugle er ikke i stand til at flyve, bla. kiwien og Takahehen. Nu er possum en invasiv art, da den bla. æder kiwiens æg.

Europæerne medbragte hunde, katte, kvæg og geder, hvilket også er ødelæggende for det naturlige miljø.

I floderne, især på Vestkysten, kan man være heldig at finde jade, men skal have en aftale med lodsejerne.

Der er mange jordskælv i NZ, da landet ligger, hvor 2 tektoniske plader støder op til hinanden.

Vulkanudbrud forekommer også.

Den nordlige del af NZ er subtropisk, mens klimaet generelt er tempereret med nedbør som er ligeligt fordelt året rundt på den sydlige del. Vejret er meget omskifteligt, og på vestsiden af bjergene falder der en del regn. Nogle steder op til 20 meter pr år.

Tidsforskel i februar: 12 timer foran i forhold til DK